

glasilo salezijanske družine

leto 1989

Salezijanski vestnik

številka

3

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine

Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava KNJIŽICE
Ljubljana-Rakovnik

Leto 62 (1989)
Številka 3 (15. maj 1989)

Ureja uredniški odbor

Glavni urednik Bogdan Kolar
Odgovarja dr. Alojzij S.Snoj

Tisk: Marko Kratochwill,
Ljubljana, Slomškova 8

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
61108 Ljubljana
p.p. 4

Na podlagi mnenja Republiškega komiteja za kulturo je Salezijanski vestnik oproščen prometnega davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil sv. Janez Bosko leta 1877. V slovenskem jeziku izhaja od leta 1904. Po svetu izhaja v 39 izdajah in v 18 jezikih (letna naklada prek 10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez med člani salezijanske družine. Izhaja štirikrat letno. Obvešča o življenju salezijanske družine doma in po svetu ter posreduje don Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik je don Boskov dar vsakomur, ki ga želi. Hvaležni smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

SPOLNITI BOŽJO VOLJO PO MARIJINEM ZGLEDU

Mesec maj v vsakem letu pomeni posebno obdobje. Življenje v naravi in v človeku kaže nove moči. Doživljamo njegovo obilje. Čuti se tudi razgibanost v cerkvenih skupnostih, saj je to čas šmarnic, ko izkazujemo večjo pozornost božji Materi, o njej beremo, razmišljamo, se ji priporočamo, in smo ga zato navajeni imenovati kar „Marijin mesec“.

Doživljamo Cerkev kot božjo in človeško ustanovo, ki ima v svoji sredi zgledne članke, prva med njimi je Marija, ob njej pa številna vrsta svetnikov, umrlih in še živih, in skupaj z ustanoviteljem in glavo, Jezusom Kristusom, uresničuje skrivnosti božjega delovanja v svetu.

Vemo. V Mariji so stoletne obljube, da bo Bog obiskal svoje ljudstvo, postale resničnost. S svojo pripravljenostjo, da izpolni božji načrt, je odprla novo obdobje v zgodovini. Nebo in zemlja sta se povezala. Bog je stopil med ljudi v človeški podobi. V Mariji vidimo, da je božja volja načrt odrešenja, volja, da postane svoboden, kdor to ni, da povzdigne zatirane in potrte, da v zemeljsko življenje posveti žarek upanja gotove prihodnosti. V

vsakdanji govorici ima izraz „božja volja“ nemalokdaj poseben pomen. Kot da izraža omejitve naših načrtov. Izzveni kot nasprotje temu, kar želimo sami, kot resničnost, ki jo sprejememo z odpovedjo, ker ji ne moremo uiti.

Malo evangeljski način razumevanja božje volje je to. Zaznamuje ga vdanost, ki jo pogosto spremlja slaba volja ali jeza. V tem razpoloženju ponavljamo „zgodí se božja volja“, ko nas preseneti nesreča ali ko kaj ne gre po naših zamislih. Kako daleč je to od „zgodí se tvoja volja“, ki ga je izrekel Jezus v očenašu. Tu vsebuje veselo privolitev, ki hoče z vsemi močmi sodelovati pri njenem uresničevanju.

Srečanja ob Mariji, ki je postala zgled življenja po božji volji, pomenijo pripravljenost, da ravnamo kot ona in postavimo božji načrt za najvišji cilj naših prizadevanj. Tudi ko ji izrekamo naše prošnje, jo prosimo za posredovanje in se ji priporočamo, si najprej postavljamo pred oči njeno razmerje do Jesusa in do Očeta. Takrat se vprašamo, ali smo tudi mi sposobni „poslušati Gospoda“. Cerkev nam namreč Marijo predstavlja kot božjo mojstrovino in merilo ravnanja za vsakega vernika. In iz povezanosti z Bogom, ko božji načrt z nami postane poisten z našimi načrti, izhaja polnost življenja.

Inspektor Stanislav Hočevar

KDO JE TA...?

Iz mladih gimnazijskih let se vedno rad spominjam pesmi, ki jo je navdušeno pel semeniški zbor (jaz sem bil namreč med poslušalci): „Kdo je ta...?“

Kdo je ta človek, o katerem danes nenehno sanjamo? Kdo je ta človek, ki tako mogočno preživlja stoletja? Kdo je ta človek, na katerega se nenehno obrača občestvo Cerkve?

„Kdo je ta, ki se dviga kakor zarja (jutranja zarja!); kdo je ta, ki je svetla kakor luna (premaguje temo noči!), kdo je ta, ki se sveti kakor sonce (kako vpliva na naše življenje!)...? Vemo, kdo je!

Ali se v našem času še splača govoriti o Mariji? Ali nam more Marija danes, v teh prelomnih časih, popolnih dva tisoč letih še kaj povedati?“

Nekoč sem se tudi jaz spraševal tako. Danes mi je hudo, ker ne morem večkrat in več ljudem povedati, zlasti še mladim, kdo je ta.

MARIJA JE LEPOTA, KI ZDRAVI

„Če ne bom videl, ne bom veroval!“ To ni trditev le apostola Tomaža, ki ga radi imenujemo nevernega. To je moja in tvoja trditev. Mogoče je ne ponavlja-

mo z besedami, jo pa ponavljamo z dejanji, z našim podzavestnim ravnanjem in obnašanjem. Dokler kake zadeve ne odkrijemo kot lepe, skladne, polne in privlačne, se zanjo težko navdušimo. Ko pa nam stvar spregovori s čarom lepote, z močjo notranjega sijaja, s skladnostjo svojih oblik, takrat se udarimo po glavi in si rečemo: „Kje sem jaz bil doslej!“

Težko je razumeti dostojanstvo človeka in bogastvo njegovih možnosti, če ne odkrijemo Marije. Marijina lepota je od znotraj, v srcu, je skrivnost. Je skrivnost, ker je sad božjega delovanja in Marijinega sprejemanja. Marijina lepota je skrivnost, ker presega našo možnost, da bi dojel, kako visoko Bog dviguje tiste, ki se mu dajejo povsem na voljo.

Odkriti Marijo zato pomeni odkriti lepoto, ki te začne dvigovati z megle vsakdanjosti. Začneš hrepeneti po višinah, po življenju za Boga, po življenju darovanja in pesmi. Tedaj poješ: „Moja duša povelečuje Gospoda.“

Za vsakogar, zlasti za mladega človeka, je naravnost usodno vprašanje, ali bo odkril Marijo in s tem dvignil sebe ali pa bo spregledal Marijo in s tem spregledal sebe in svoje možnosti.

MARIJA JE SREČA, KI NAS OBISKUJE

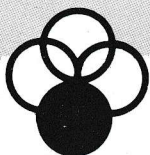
„Odkod meni to, da pride k meni Mati mojega Gospoda?“ Kakšen čudovit stavek, izrečen pred dva tisoč leti. Danes smo tako naprej, pa tako tarnamo, jadikujemo, se bojimo, pišemo izjave in resolucije, imamo vsega na pretek in vendar se vedno „borimo za pravice...“

„ODKOD MENI TO...“

Kako rad bi danes slišal take vzklike! Kdo izmed nas jih ponavlja? In vendar, ali ne prihaja tudi k nam „Mati mojega Gospoda“? Ali nam ne prinaša Odrešenika? Ali nam ne govori: „Ozrl se je na mojo nizkost in mi storil velike reči?“

Na Marijinem obrazu se lesketa sreča, iz srca ji hiti slavo-spev, roke ji hitijo v podarjenje veselja.

Saj prihaja tudi k tebi in meni. Vedno z istim veselim sporočilom, vedno s srečo v srcu in s pesmijo na ustih. Ob njeni bližini se vedno razveselimo in v nas „poskoči“ novo življenje, novo upanje. Marija želi vedno ostati tudi pri nas, ne samo pri svoji sorodnici Elizabeti.

ŠE DVA UTRINKA SKLEPNIH SLAVIJ

IZ MUŽLJE ...

Mineva že četrto stoletja, kar so se na prošnjo beograjskega nadškofa don Boskovi sinovi odzvali in prišli v banatsko ravnino. Zapustili so lepo hribovito Slovenijo, svoje družine in prišli med nas. Vzljubili so naše okolišje, prostrana žitna polja, zeleno morje koruze, banatske prašne ceste. Delo jim ni teklo lahko. Veliko ovir so morali prebroditi, in vendar so ostali trdni in neomajni, kakor jim je dal zgled njihov sveti ustanovitelj.

Naučili so se tuje in težke jezike in se stopili z ljudmi. Z ljubeznijo so se zavzemali za versko vzgojo mladine, otrok, starejših in bolnikov.

Na stoprvo obletnico don Boskove smrti smo se znova spomnili našega že znanega in dragega očeta. Več slovesnosti je bilo. Na sam praznik, 31. januarja, so se v Mužlji zbrali duhovniki iz vsega Banata. Somaševanje je vodil škof mons. Laszlo Huzsvar. Število vernikov pa so povečali še otroci, petdeset jih je bilo, iz Verbice s svojim župnikom.

Mužljanska mladina je sama pripravila izredno lepo akademijo, ki je bila neposredno po maši.

Petega februarja, ko so se otroci vmili s počitnic, je bila

glavna slovesnost. Že dopoldne po maši je bila lepa slovesnost, med katero so predstavili črtice iz don Boskovega življenja. Popoldne istega dne pa se je zbralo okoli sto otrok, ki so z zanimanjem prisluhnili programu in z navdušenim ploskanjem odobrvali in spodbujali svoje vrstnike.

Ob koncu programa je mladina obdarovala duhovnike s preprostimi in lepimi darovi, ki jih bodo spominjali na lep praznik. Zbrali pa so tudi vsoto denarja za popravilo cerkve, Skupna pogostitev nas je še bolj povezala in dala pogum, da vztrajamo v veri in življenju po nauku sv. Janeza Boska.

Sotrudniki iz Mužlje.

... IZ MARIBORA

Nedelja 5. februarja, sončno jutro, ki je privabilo prijatelje sv. Janeza Boska na sklepno slovesnost v majhno kapelico pod mariborskim Pohorjem.

Vodil jo je mariborski škof dr. Franc Kramberger, somaševali so sedanji in bivši inšpektor Stanko Hočevar in Anton Košir, Mirko Kraševac in domači župnik Jože Pozdarec.

Na začetku so otroci v sliki in besedi predstavili odlomke iz življenja sv. Janeza Boska. Nato je škof blagoslovil dve novi sliki, delo mariborskega umetnika Jožeta Zela. Prva predstavlja Marijo Pomočnico, druga sv. Janeza Boska med otroki. V homiliji je škof povedal nekaj spodbudnih misli, ki so pomembne za vse nas. Jezusova vesela blago-

vest o Bogu... začelo se je nekaj novega... staro je prešlo... zavaladala je ljubezen evangelijska. Bog sam je padlemu človeku ponudil roko sprave... priložnost, da se vedno znova spreobračamo v svojem srcu... da, to je naše življenjsko delo, to mora postati naša praksa, naša življenjska povezanost z njim.

Zgled tesne povezanosti z Jezusom nam je tudi sv. Janez Bosko, ki se je pred sto leti odzval njegovemu klicu in zvesto hodil za njim. Don Bosko je svetnik, ki ga je Bog podaril človeštvu. Svoje življenje je v celoti posvetil vzgoji mladih, s svojo dobroto in ljubeznijo pa posegel v prihodnost.

Na god sv. Frančiška Saleškega ga je papež Janez Pavel II. razglasil za „očeta in učitelja mladine“. Njegov duh ostaja med nami kot živ opomin, da se tudi mi odrasli moramo več posvetiti mladim. Dolžni smo jim ljubezen, dobroto, da bodo hodili za nami. Na koncu je škof izrazil še dve prošnji, povezani z misijonom, ki bo v mariborskih župnijah v adventnem času. Misijon je čas milosti, zato je treba zanj moliti. Naj ne bi minil dan, da v župniji ne bi molili za ta dogodek. Molimo povsod, doma, v družinah, vsi. Pogovarjajmo se o misijonu, povsod, kjer smo.

Sodelovanje vseh, posebej še navdušeno petje otrok, je slavnosti prineslo svoj čar in spoznanje, da don Bosko živi tudi med mladimi v Mariboru.

Z zahvalno pesmijo smo se Bogu zahvalili za vse, posebej še za don Boska, ki nas še vedno spodbuja in vodi pri delu za mlade.

Vida

Rakovniški župnijski zbor med koncertom
nosti povezanosti pevcev z zborovodji in med seboj, o pomembnosti pričevanja, h kateremu so povabljeni. Sedanji zborovodja je s skupino sodelavcev pripravil lepo praznovanje. Del veselja in razpoloženja je bila deležna še rakovniška skupnost.

50 LET RAKOVNIŠKEGA ZBORA

Že od lanskega leta se je med rakovniškimi pevci čutilo posebno razpoloženje. Po spominu najzvestejših članov zbora in po preverjanju njihovih pričevanj z dosegljivimi viri je bilo namreč ugotovljeno, da zbor obstaja in deluje že vsaj 50 let. Sprva je spremljal obrede v romarski cerkvi Marije Pomočnice, ko pa je le-ta leta 1956 postala župnijska, je tudi zbor dobil nove značilnosti in možnosti dela.

Veliko pevcev se je že zvrstilo od vsega začetka. Kakšen od njih pa je v zboru vendarle še dandanašnji. Več je bilo tudi zborovodij, prvi med njimi je bil Silvester Mihelič, sledili so mu drugi, zadnjih nekaj let pa to službo opravlja rakovniški ravnatelj Tone Lipar.

Vseh so se spomnili, ko so se 23. aprila, na praznik sv. Jurija, zavetnika ljubljanskega mesta, zbrali k slavnostnemu bogoslužju in priložnostni jubilejni slovesnosti. Bilo je dejanje zahvale Bogu in zvestim članom, a hkrati priložnost, da so spregovorili o pomenu ubranega petja v župniji in na romarskih srečanjih, o važ-

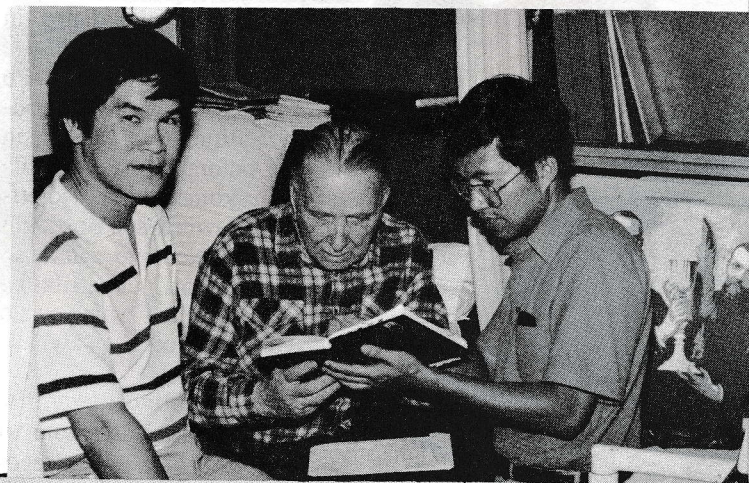
Pevcu Maksu Pavšku, ki v zboru deluje najdlje, so poleg besed hvaležnosti in dobrih želja izročili še priznanje, ki mu ga je izrekel pastir naše krajevne Cerkve.

V ZNAMENJU TRAJNIH VEZI

Konec februarja in v začetku marca sta se ob svetišču Marije Pomočnice in predvsem v družbi

misijonarja Andreja Majcna mudila Vietnamca Thing Nguyen in John Thai, njegova nekdanja gojenca, sedaj pa uspešna poslovneža iz Združenih držav Amerike. S svojim bivšim učiteljem in dobrotnikom sta želela pregledati in natančno popisati zgodovino začetkov salezijanskega dela v Vietnamu. Izmenjali so si novice, pregledali posnetke srečanja bivših gojencev, ki je bilo lansko leto v jeseni v Kaliforniji in na katerega so povabili vse še žive misijonarje, in zlasti eden izmed njiju, spregovoril o možnosti za uresničevanje salezijanskega poklica.

Ni bilo veliko časa čeprav le za kratka potepanja v okolico Ljubljane. Zveza bivših vietnamskih gojencev, ki v Ameriki zelo razgibano deluje, je namreč naredila dokaj obsežen program, ki sta ga morala izpeljati. Tako so dnevi minevali v zbiranju gradiva, urejanju fotografij, odgovarjanju na pošto iz vsem dragega Vietnama in v načrtovanju sodelovanja s prijatelji in znanci, ki so ostali v domovini, ter s tistimi, ki so se razkropili na vse strani sveta.

Gledališke predstave v prvem oratoriju so bile nekaj posebnega.

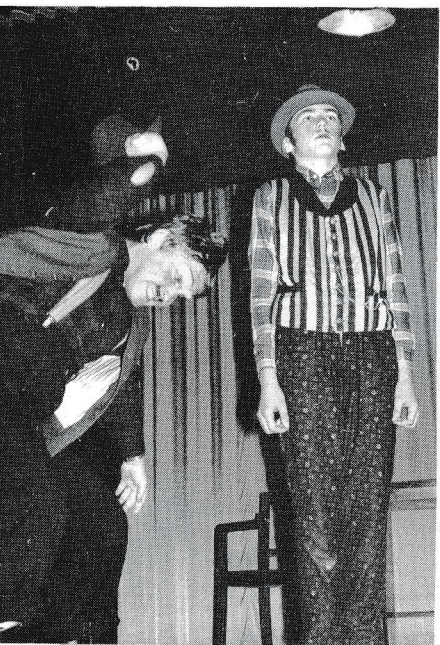
Imele so tudi svojevrsten cilj.

Ko so mladi ob sobotah zvečer čakali, da je svetnik nehal spovedovati, so njegovi pomočniki pripravljali zabavne prizore, razveseljevali, vzgajali.

Sodelovanje v gledališču je vključil v redno obliko življenja mladinskih ustanov.

DON BOSKOVO GLEDALIŠČE

Prva gledališka predstava je bila 29. junija 1847, ko je življenje v valdoškem oratoriju šele začinjalo zgodovino. Ob obisku nadškofa Alojzija Franconija se je skupina mladih pripravila za recitacije, dialog in majhno predstavo. Don Bosko je prebral pozdravni nagovor. Po obredu birme in maše so nadškofu recitali nekaj pesmi in prebrali odlomke proze. Sledila je prijetna komedija, ki jo je pripravil eden izmed don Boskovih sodelavcev. Nedolgo zatem so gledališki prizori, lutke, ritmika in druge oblike izražanja postale sestavni del zavodskega življenja.

Posebno obliko gledališke dejavnosti so obsegali dialogi, ki so imeli namen poučevati zgo-

dovino Cerkve in decimalni metrični sistem, ki so ga takrat uvažali, in so dopolnjevali večerni in nedeljski pouk. Marsikdaj so povabili ugledne javne delavce, da so se udeležili teh predstav.

Od začetka petdesetih let je Oratorij v Valdoccu imel pravo gledališko dvorano z odrom, ki ga je bilo mogoče prestavljati. Takrat je začelo nastajati gledališko izročilo, ki je bilo vsako leto bogatejše, ker je bilo vedno več sodelavcev in gledalcev. Vrstile so se ljudske komedije in farse, v italijanščini ali v dialektu, latinske komedije, zgodovinske in cerkvene drame. Pripravljali so glasbena dela kot operete, melodramske prizore, koncerte.

Gledališče je tako z raznimi

izraznimi sredstvi stopalo v don Boskovo vzgojno delo in postalo življenjska sestavina, v vzgojno delo, kjer je bilo vedno zadosti prostora za veselje. Imelo je tudi vzgojno in izobraževalno naloge. Za opredelitev cilja pa je pomemben govor, ki ga je don Bosko imel januarja 1871: „Vidim,

da med nami ni več tako, kot bi moralo biti in kot je bilo v začetku. Ni več skromnega, ampak pravo gledališče. Mislim pa, da bi gledališča morala imeti naslednji temelj: vzgajati in izobraževati. Ne bi smela vsebovati prizorov, ki mladim zakrknjejo srce ali slabo vplivajo na njihove

nežne čute. Pripravljajo naj komedije, a naj bodo preproste in naj vsebujejo dober nauk. Vsebujejo naj petje, ker le-to, poleg tega da razvedri, je tudi sestavni del izobraževanja, ki je v naših časih tako potrebno." Razvedrilo, ki je pripravljeno za mlade, je lahko hkrati tudi v pomoč vzgoji ter izobraževanju.

V istem letu je pripravil kratak spisek Pravil za gledališča in v prvem členu postavil prav te tri cilje: „Cilj gledališča je razvedrilo, vzgoja in izobraževanje in, kolikor je le mogoče, v npravnosti." Nekaj vrstic kasneje je načela še podčrtal: „Izbrana dela naj bodo prijetna in pripravna za razvedrilo in zabavo, vedno pa spodbudna, npravna in kratka."

Ko so njegovi sodelavci skušali povzeti navodila, ki jih je svetnik dal za gledališke predstave in njihovi vzgojni vrednosti, so našli naslednje razsežnosti:

- če so dobro izbrane, so gledališke predstave šola svetosti;
- obogatijo duhovno razgledanost in praktičnost, ki sta potrebni v vsakodnevem življenju;
- zelo pospešujejo duhovne sposobnosti sodelujočih;
- pomagajo pri poglobljenem razumevanju ljudi in družbe;
- v mladih ustvarjajo veselje, ker o predstavi razmišljajo že več dni pred njo in še po njej;
- mlade povežejo z vzgojitelji in z ustanovo;
- ker pritegnejo vso pozornost mladih, preprečujejo slabe misli in pogovore;
- don Bosku pridobivajo nove gojence, ki med počitnicami slišijo o veselju, ki vlada v oratoriju, o gledališču ...

VONJ GLEDALIŠKE ŠMINKE

Prijaznega dne sem se napotil k njemu in ga prosil za pogovor.

Poznal sem ga že prej.

Ko sem ga srečal prvič, se mi je za vedno vtisnil v dušo njegov zagoreli in nasmejani obraz, ki ga dela domačega.

Potem sva veliko

sodelovala. Bil je zanesljiv, vedno na voljo, pripravljen storiti več,

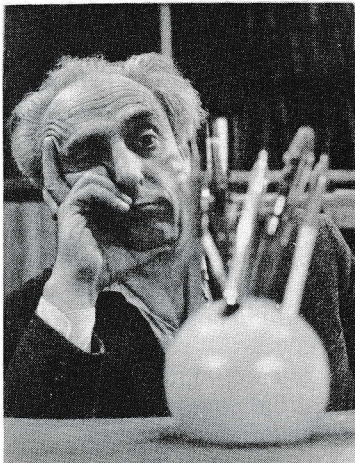
kakor sem ga prosil.

Ponosen sem bil nanj, ko sem ga prepoznal v vlogi nepozabnega Švejka, dobrodušnega in pikrega možička s čepico in pipo.

Igralcu DRAGU

RAZBORŠKU se želim s tem zapisom zahvaliti za vse, s čimer je doslej obogatil moje življenje.

D. Razboršek v „Ščuke pa ni“

Kot Glažek v „Županovi Micki“

Pot slehernika je nepredvidljiva. Kdo jo usmerja? Ali res samo človekovo hrepenenje po sreči? Ko se spominjamo prehojenih let, se nam zdi, da so nam bile bistvene stvari v našem življenju prikrite in da bodo take tudi ostale.

Ko me je pred več kot štiridesetimi leti čolnič življenja pripeljal iz rudarsko kmečkega Zagorja v belo Ljubljano, sem se znašel na Dolenjski cesti med prijetno mlado družčino fantov in deklet, ki jih je povezovala velika ljubezen do igranja na odru. Ustanovili smo Kulturno-umetniško društvo Vinko Simončič. Tu se je začelo moje „dvojno življenje“ - poklic in ljubiteljstvo. Tu sem našel svojo življenjsko

sopotnico in pa izrednega prijatelja Maksa Pavška, ki je bil gonilna sila našega začetnega snovanja. To navdušenje je prinesel s predvojnega rakovniškega odra. Ob Maksu sem začutil, kaj je entuziazem in požrtvovalnost, občutil sem vonj gledališke sminke in svetlobe odrskih luči. Po nekaj sezonah so me zvabili v železničarsko Kulturno-umetniško društvo Tine Rožanc, kjer sem prišel v roke priznanim gledališkim strokovnjakom: M. Skrbnišku, E. Gregorinu, F. Lipahu, M. Šaričevi, J. Albrehtu. Trda šola igralskega dela je bila to! Jeseni leta 1957 pa sem bil povabljen v Šentjakobsko gledališče, kjer delam še sedaj. Delal sem ves čas trdo. Lahko rečem, da sem opravil kar lepo igralsko šolo: prof. M. Mahnič, C. Debevec, inž. V. Molka, M. Marin... Obiskoval sem tudi tečaj iz govorne tehnike pri Ani Mlakarjevi na RTV Ljubljana. Naj povem še to, da se z gledališčem, oz. igrilstvom ne ukvarjam poklicno, toda kljub temu živim „dvojno življenje“ - ne v tistem slabem, temveč v dobrem pomenu besede. Ne živim samo zase in svoje ožje okolje, temveč širše; nudim nekaj svojega življenja, utehe in razvedrila, morda tudi kulturnega užitka, nepoznanim.

Do vseh svojih dejanj si mora

človek ustvariti notranji odnos odgovornosti in navzven ga mora prežemati občutena ljubezen. Če ni tako, smo samo uradniki življenja, ne pa ljudje v tistem najbolj zlahtnem pomenu te besede.

Ko pridem v gledališče, pridem v drug svet, svet, ki ga neizmerno ljubim, ljubezen pa še nikoli ni bila enostavna reč. Tudi vloge, ki jim skušam vdihniti življenje, so velik izziv; vsak list ima dve strani, vprašanje pa je vedno, katera je prava. Prav tako je tudi z likom, ki ga ustvarjam. Potrebni so veliko pogovorov z režiserjem, pa tudi s samim seboj. Mislim pa, da Linhartova misel v Kranjskih komedijantih „Ali veste, kaj to pomeni, kranjski teater gori postaviti?“ pove igralčev občutek pred nastopom. Zato pa vsa moja bližnja okolica čuti, če imam zvečer predstavo.

V življenju je veliko stvari, ki jih ni mogoče meriti. Vse, kar dela človek iskreno in iz ljubezni, je zanj enako pomembno.

Doslej sem odigral 155 vlog s prek tri tisoč nastopi. Zelo težko bi se odločil, katera izmed teh vlog mi je najdražja, oz. najljubša, kljub temu da so bile nekatere tudi nagrajene. Tragična usoda igralca je v tem, da je igralčevo delo minljivo. Ko pade zavesa, ne ostane nič. Naslednja predstava je novo doživetje in je zato tudi vsaj nekoliko drugačna. Kljub temu pa bi rekel, da so mi zelo blizu renesančni liki. Igralcu namreč nudijo ogromno praznega prostora za ustvarjanje. Iz zivalna pa so tudi srečanja s sodobniki. Vlog si nisem nikoli izbiral, v vsako sem se skušal po svojih močeh in zmožnostih vživeti in jo pošteno odigrati, pa naj so se ji gledalci pristržno nasmejali ali pa ganjeno zajokali.

Tresoglav v „Miklovi Zali“

Za to, kar je naredila v amaterskem gledališču moja generacija, je potrebno ogromno ljubezni do gledališča, ogromno odpovedovanja vsemu drugemu. Mislim, da to velja tudi za poklicno delo v gledališču. Moraš se ves čas potrjevati v svojem hoteanju. Ko pridem v gledališče, pridem v drugi svet, svet, ki ga neizmerno ljubim, ljubezen pa še nikoli ni bila preprosta reč.

Kulture ni mogoče gojiti brez globokih, trdnih korenin domačega izročila, če nečemo postati narod izkoreninjenec brez preteklosti, moderni nomadi po duši in telesu.

Še sva govorila in odkril si mi, Drago, da je naše življenje sestavljeno iz povsem vsakdanjih, na videz tako preprostih stvari. Samo srce jim je treba dodati!

Igranje je nekakšen nagon, kot pri alpinistih. Včasih težko razumemo, čemu vendar vložijo toliko navora, da pridejo na vrh gore. Morda smo si igralci in alpinisti v tem nagonu nekoliko podobni. Alpinist mora biti popolna osebnost, fizično in duševno dovolj močan, da zmaga v boju z goro. Tudi z igralcem je tako: če je slabič in omahljivec, bo slej ko prej omagal in ne bo dosegel svojega cilja. Zato mora imeti ogromno ljubezni in zaupanja v gledališče, mora imeti vero v delo, ki ga opravlja. Svečenik slovenske Talije, Stane Sever, je ob nekem svojem jubileju rekel: „Gledališče je temelj narodne omike, izraz moči in lepote slovenskega jezika, ki ga moramo ljubiti in mu zvesto služiti“. Menim, da je v teh Severjevih besedah zajeta vsa mobilnost slovenskega gledališča, tako poklicnega, kakor tudi ljubiteljskega. Akademik Josip Vidmar je zapisal: „Vsaka stvar ima svoj namen, svojo naturo in gledališče ne more ničesar narediti mimo življenja.“ Torej je gledališče življenje, ki ima svoje zakonitosti, brez sprenevedanja, svoj smisel, ki zahteva vso resnico. Gledališče je neodtujlivi del kulture slo-

venskega prostora, zato se njegov vzgojni moment ni in se ne more, pa tudi ne sme izgubiti.

Vsak človek sprejema drugega vedno skoz prizmo svojega trpljenja in hrepenenj. O vrednotah je težko soditi, ker so del človeka. Statistika pa je tako brezosebna. A besedo je vseeno treba reči.

Da, res je, tudi o odzivnosti gledalcev je treba spregovoriti. V mojem več kot tridesetletnem delovanju v gledališču lahko brez obotavljanja rečem, da je sedanje občinstvo veliko bolj „liberalno“ do odrskega dogajanja, tako z jezikovne kot tudi fizične plati. Pred desetletji je bilo občinstvo zelo kritično do neestetike v izražanju in igri, kar pa se je v zadnjem času močno spremenilo. Ne vem, zakaj je v zadnjih letih obisk v gledališčih upadel. Mogoče je kriva programska smer gledališča, mogoče televizija, mogoče celo ekonomsko-socialni položaj posameznikov. Nostalgični so spomini na čas, ko so s kukali gledali igralčevo masko, kostum, mimiko, pa tudi splošno urejenost igralca. Težko bi rekel, da sedanji gledalci ne marajo ljudske igre ali plehko lahke komedije. Teh skoraj ni več na programu. Gledalci so tudi danes še vedno zadovoljni z všečno in pošteno predstavo.

Kdor v polnosti doživi bolečino časa, v katerem živi, postane tvoren temelj prihodnosti,

iz trpljenja lastne krvi se rojeva skrb za druge. Spoznanje, da smo zapisani drug drugemu, nas spodbuja, da pristopimo k sočloveku. Na več načinov lahko to storimo. Preteklost more v nas zbuditi v prihodnost obrnjeno ustvarjalnost.

Iz don Boskovega življenjepisa je razvidno, da je cenil gledališče kot izredno vzgojno sredstvo. Začel je z vrhovodstvom, rokohitrstvom, ustanavljal je dramske skupine. Don Boskovi sinovi to še danes s pridom uporabljajo. Med nami deluje svetovno znani čarodej g. Mirko Žerjav. V ministrantskih igralskih skupinah, ki delujejo v salezijanskih župnijah, se nadaljuje vzgojno delo ne samo za tiste, ki sodelujejo, ampak tudi za vse, ki jih spremljajo.

Ko sem s svojim paberkovanjem zašel med nadobudno mladino, premišlujem, kaj naj ji položim na srce? Rekel bi jim le to, o čemer sem prepričan in verjamem, da velja tudi zanje: nikjer ni mogoče doživeti toliko lepega kot v gledališču, če ga prav razumeš.

Svetinje, tisto, kar nam je v srcu najgloblje zapisano, razodenemo vedno na koncu. Takšno je pravilo življenja, tako smo ljudje ustvarjeni. Tvoje besede, Drago, s katerimi sva se tistikrat razšla, še vedno valovijo v meni.

Prof. Zmaga Kumer je nekoč zapisala imenitno misel, s katero se tudi sam strinjam: „Kulture ni mogoče gojiti brez globokih, trdnih korenin domačega izročila, če nočemo postati narod izkoreninjencev, brez preteklosti, nikjer doma, moderni nomadi po duši in telesu.“ Ljubezen do iz-

ročila nima nič skupnega s pretiranim nacionalizmom. Prava ljubezen do izročila gradi na zmeraj moderni in napredni, mirni in strpni, a odločni zavesti, da smo otroci svoje zemlje, svojega naroda, da imamo svoje korenine v preteklosti, čeprav živimo v sedanjosti za prihodnost. Iz take zavesti se rodi ponos, ki človeka varuje napačne hlapčevske ponižnosti v razmerju do drugih narodov; se rodi zavest odgovornosti pred zgodovino, skrb za usodo domovine in naroda.

Pripravil LMc

KDO JE TA...?

nadaljevanje s 3. str.

Če v našem času nenehno samo „iščemo rešitve in rešujemo probleme“, ali si nismo tudi sami krivi? Približajmo se k njej, ki jo imenujemo Marija. Od znotraj! Ne samo s pesmijo na ustih in s cveticami v rokah in s slikami na stenah. „Ne krasite samo sten s slikami, marveč srce s krepostmi!“ je znal ponavljati sv. Janez Bosko. Častiti Marijo pomeni odkriti njeno notranjo lepoto in jo zaživeti. Pomeni odkriti notranjo srečo in jo izžarevati. Sv. Janez Bosko zato meni, da je Marija resnična rešiteljica krščanske kulture, da je prava mati krščanskega občestva, da je prava učiteljica življenjski modrosti, da je prava ekonomistka odrešenja in navdihovalka v ustvarjalnosti.

Zares, ko pojemo „Kdo je ta...“, si lahko mislimo: „Ta je tisto, kar naj bi bil jaz...“

Stanislav Hočevar

V senci blagostanja. Nad njim je izložbeno okno s sadovi potrošniške družbe. On pa kot državljani drugega sveta. Odmevajo Jezusove svarilne besede: Blagor ubogim, gorje bogatim.

KRIK ZAPUŠČENOSTI IN TRPLJENJA

Giancarlo Milanesi, svetovno znani sociolog in učitelj številnih vzgojiteljev, je v enem izmed svojih predavanj spregovoril o mladih na robu družbe in Cerkve, kar je sicer osrednji predmet njegovega raziskovalnega dela. Milanesi je profesor na Salezijanski papeški univerzi. V letu 1987 smo ga imeli priložnost poslušati tudi pri nas. Iz omenjenega predavanja povzemamo nekatere misli.

Zdi se, da je izraz „zapuščenosť“ v zahodnih tehnološko visoko razvitih družbah manj natančno določen. Na prvi pogled naj bi se nanašal predvsem na tretji svet, kjer je značilna nerazvitost, kjer so „otroci ceste“, brez družin, vsem na očeh, v velikem številu. Vendar pa je zapuščenost, ki se ji pogosto pridružijo še druge oblike dejavnega nasilja, sestavina tudi naše družbe.

Zapuščenosť se kaže že v nezanimanju in ravnodušnosti, ki označuje to družbo. Govorim o nezanimanju za otroke, odrasčajoče, mlade, a vendar tudi na splošno o ravnodušnosti kot zavračanju vrednot. Nezanimanje za mlade, katerega najbolj zgovorno znamenje je padanje šte-

vila porok in rojstev, je naravna posledica krize zaupanja v življenje, v prihodnost, do vsega, kar je novo in različno. Lahko bi rekli, da je nezanimanje nujno znamenje družbe, ki se je začela hitro starati in se nervozno posveča samo sebi in pri tem ostaja brez upanja. Zmanjšano zanimanje za mlade, ki je predkorak različnih oblik ravnodušnosti, torej ni izraz naključnih kulturnih stanj, temveč pravega preobrata v odnosu do človeka: ravnodušnost povzroča zapuščenost, ker vključuje naraščajoče znake nepomembnosti mladih v tej družbi in se trudi predvsem za zagotavljanje kvalitete življenja „močnih“ in „vodilnih“ pred tveganji in grožnjami tistih, ki se potegujejo

za življenje. Različne oblike zapuščenosti so na žalost navzoče tudi v družbah blaginje.

Začetke zapuščenosti je mogoče najti v družinah. Zdi se mi, da je na strani staršev zametek neodločanja za otroka pomanjkljiva vzgojna priprava. Potrebno bo še dokazati trditev, po kateri je zmanjšano število rojstev nadomestila točna „izbira“ otroka. Tudi drugi motivi, tako se zdi, vplivajo na omejevanje rojstev, pri tem pa se pogosto pokažejo sestavine sebičnosti.

Prihodnjo zapuščenost omogoča sedanja „neodločenost“.

Na svetlo prihajajo še druge oblike zlorabljanja, zapuščenosti in nasilja nad novorojenimi. Opaziti je bilo mogoče, da veliko zlorab izhaja iz napačnega odnosa med odraslimi in otroki. Otrok je predmet računice (tudi ekonomske, a še bolj pogosto psihološke). Ta je na čelu realnih utemeljitev, ki peljejo k njegovemu „načrtovanju“ (da npr. računajo čas, v katerem ga bodo imeli, da mu določajo spol in podobno). Tako otrok velikokrat dobi vrednost naložbe. Je predmet zmaterializiranih preudarkov. Ga imajo za lastnino. Če je rojstvo z ene strani načrtovano, se ga z druge strani bojijo, prav zaradi obilice pričakovanj, ki ga obremenjujejo. Skrbi za otroka so polne negotovosti, ker je človek lahko v pričakovanjih razočaran.

Fizično nasilje je navadno najzgovornejše znamenje, da otrok ni sprejet, in je predhodnica zapuščenosti; postavlja temelje za otrokov beg. Kronike zadnjih let so prinesle obilo dokazov o fizičnem nasilju vseh vrst nad otroki in odrasčajočimi. Samo v Italiji govorijo o 15.000 primerih takšnega zlorabljanja na leto, toda poznavalci govorijo o dosti višjih številkah (celo do 10 ali 20-krat več).

Ne manj pomembni so primeri spolnega zlorabljanja in izkoriščanja, ki jih v Italiji ocenjujejo na 15-20.000 letno. Od teh 45 % predstavljajo krvoskrunski odnosi in v večini primerov ostanejo skriti pred javnostjo. Razumljiva je psihična in moralna škoda, ki jo te izkušnje prinesejo doraščajočemu, saj ovirajo postopno in mirno spolno vzgojo, ki jo oseba v razvoju potrebuje.

Najobsežnejše poglavje pa predstavlja fizično in čustveno zanemarjanje. Tukaj se kažejo zelo različne oblike: pomanjkanje ustrezne prehrane, pomanjkljiva skrb za telesni razvoj, zanemarjanje otroških bolezni, pomanjkanje poglobljenih stikov med odraslimi (starši) in otroki, prezgodnja izročitev (s spremeljajočim zaupanjem vzgoje) ustanovam, ki so namenjene socializaciji, a so na splošno nezmožne, da bi razvile sposobnost za vsestranske odnose, prevelika

izpostavljenost orodjem neosebne socializacije (sredstvom družbenega obveščanja), kratkotrajnost in nestalnost stikov s starši (na primer otroci s ključem okoli vratu), pritiski na prezgodnje prevzemanje vlog odraslih (to je odpravljanje otroštva, čemur pogosto pozneje ustreza pootročenost odraslih). Te in druge razsežnosti se velikokrat naberejo v družinah, kar številnih, ki doživljajo izločanje in ločitev. Otroci vse to doživljajo zelo boleče in s pretresi.

Niso redki primeri psiholoških zlorab, tudi v poprečnih družinah. Te zlorabe so znamenja začetne zapuščenosti. Pri tem mislim na čustvena izsiljevanja, popuščanje na vseh področjih, na oblastnost, ki se razvije v zanikanje otrokove lastne podobe in neodvisnosti, ohranjanje v položaju prisiljene odvisnosti, na poskuse tatvin, na nepriznavanje sposobnosti in moči, ki so v otroku. Dodati bi bilo potrebno še neodgovarjanje, negotovosti, poprečnosti, jemanje odgovornosti, nesposobnost, ki pogosto opredeljuje vzgojno vedenje številnih odraslih in staršev.

Komaj je potrebno poudariti še povezavo, ki je med dejansko zapuščenostjo, do katere pride v otroštvu, in občutjem zapuščenosti, ki se ukorenini od te starosti naprej in povzroči vrsto dejanj, ki se pokažejo predvsem v dobi odrasčanja in mladosti in so velikega pomena za vzgojni pogovor. Nekatere posledice so negativne za otroke same. Opozoril bi samo na problem samomorov, katerih število v razvitih deželah nenehno raste, na pojav prezgodnje smrti pri doraščajočih (pogosto zaradi zanemarjenosti in pomanjkanja vzgoje), na

razne oblike begov in odzivov, ki so pogostokrat kot odgovor na zapuščenost (sem bi lahko našeli alkohol, mamila, postopanje).

Druge posledice se na skrb zbujajoč način odražajo na družbi: sem je treba uvrstiti nasilniško vedenje, ki je vse pogostejše med mlajšimi, zlasti kar zadeva nasilje do oseb in imetja.

Takšno vedenje je izraz in odgovor na zapuščenost. V njem je izražena želja po povezanosti, potreba po samoovrednotenju, ki ga je zapuščenost vidno zanikala, odkrito in dramatično iskanje pozornosti v mladostnih problemih, ki jih ni mogoče na hitro odpraviti z obsodbami in grajami vse poprek.

Končno je treba med manj vidne posledice zapuščenosti uvrstiti globoke občutke, ki spremljajo to obliko življenja. To je čutenje, da ni ljubljen in zato ne zna ljubiti, to je kriza samospoštovanja, negotovost v vzpostavljanju stikov z drugimi, strah pred soočanjem in zavračanje tveganj in drugo. Z eno besedo, zapuščenost se danes predstavlja z manj dramatičnimi in manj izrazitimi potezami, čeprav so burno zavračanje, detomori, načrtovana napadalnost še vedno navzoči v naši družbi. Toda zapuščenost si privzema vedno bolj značilnosti prikrite manipulacije, ki se kaže v ravnodušnosti, odsotnosti vzgojnega prizadevanja, pomanjkanju pogovora in drugih stikov.

ROMARSKI SHOD PRI MARIJI POMOČNICI

LITURGIČNI PRAZNIK

Sreda 24. maj

Maše: ob 7.00, 8.00, 9.15 in 18.30 / slovesno
somaševanje in pete litanije Matere božje/

MOLITVENI DAN ZA DUHOVNE POKLICE

Sobota 27. maj

Po naročilu vrhovnega predstojnika salezijancev Egidija Viganoja naj si to leto pri svojem duhovnem in vzgojnem delu prizadevamo za rast duhovnih poklicev.

9.15 - 15.30 molitev
11.00 somaševanje s škofom

ROMARSKI SHOD S SLOVESNO VIGILIO

Sobota 27. maj

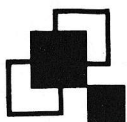
20.00 maša pri lurški kapelici in nato
procesija z lučkami v cerkev
22.00 - 5.00 celonočno bedenje ob Mariji

Na sporedu bodo skupna molitvena bogoslužja, petje in molitev, pa tudi osebno tiho češčenje. Vabljeni tudi mlajši, deležni boste bogatega duhovnega izkustva.

Nedelja 28. maj

Maše: od 5.00 do 8.00 vsako uro, 9.15, 10.30, 14.30
in 18.30
14.30 osrednja slovesnost -
vodi apostolski pronuncij v Beogradu msgr.
Gabriel Montalvo:
- krajši pevski spored v cerkvi
- procesija s kipom Marije Pomočnice
- maša pri lurški kapelici
- slovesen sklep z blagoslovom v cerkvi

Prijatelji, spomnite se lepih doživetij na Rakovniku. Pridite znova, pa še koga povabite!

ODPRTOST PRINAŠA BLAGOSLOV ZA ŽIVLJENJE

Življenje postaja vedno bolj negotovo.

Starši se kar s strahom sprašujemo, kje se bo vse skupaj končalo.

Marsikoga je strah priklicati novo življenje v ta surovi, umazani in zastrupljajoči se svet.

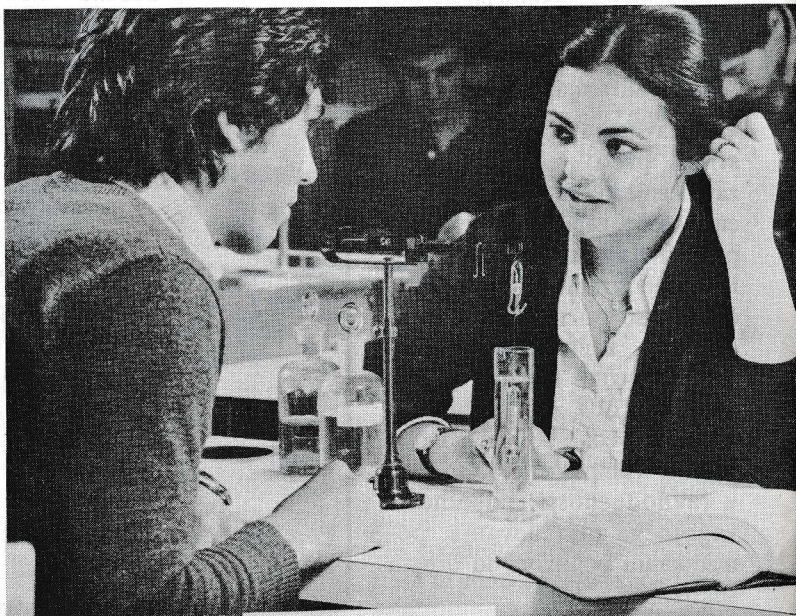
Vedno več odločitev je prepuščenih lastni presoji staršev.

Včasih je bilo menda vse bolj preprosto. Družina ni bila omejena le na starše in otroke. V družinski skupnosti so bili poleg staršev in dveh približno enako starih otrok, vključeni še stari starši, tete, strici, otroci različnih starosti in še tuji delavci, pomagači na kmetijah. Večji otroci so se ob svojih najmlajših bratcih in sestricah navajali že na svoje otroke, mlajši so imeli sovrstnike že v otrocih svojih bratov in bratrancev. Danes življenje ne teče tako spontano, ampak veliko bolj krčevito.

Starši se ob odgovornem starševstvu težko zavestno odločamo še za enega otroka več. Toliko razlogov nam govori proti taki odločitvi. Kako bodo sodelavci v službi sprejeli ženino odločitev za novo materinstvo! Mož bo moral tudi preslišati kakšno neslano na račun nepoznavanja modernih metod načrtovanja družine. Velike družine tudi materialno ni lahko preskrbeti. Ali bi lahko omogočili boljše šolanje vsem ali samo morda dveh? In krutih očitkov nekaterih mladostnikov, češ, saj nisem sam hotel priti na svet, tudi ni lahko preslišati. Pa vendar so še svetle izjeme, ki se ne dajo povoziti buldožerjem modernega gledanja na svet in življenje in ki mislijo in delajo drugače.

Milka ima kar nekaj bratov in sester. Res, v njihovi družini ni bilo vedno vsega v izobilju, vendar je bil njihov dom tople dom. Tako si je tudi Milka želela številno družino. Danes trdi, da je z božjo pomočjo našla primernega soproga. Že od zgodnjih mladostnih let je molila za to, da bi srečala sebi primernega moža in skrbnega očeta svojim otrokom. Seveda ji le ni šlo vse vedno tako, kot si je zamislila. Pri štirih otrocih je še vedno hodila v službo, ker moževi dohodki niso zados-

Skupno delo in medsebojna pomoč

Tudi igra pomaga pri vzgoji

tovali za najnujnejše. Vedno pa si je želela, da bi lahko vse svoje življenje posvetila svoji družini. Kljub temu, da sta poklicno delo vestno opravljala, so jima bili otroci vedno prva skrb. Ko pa so najstarejši že začeli prihajati v mladostniška leta in ko so na veliko veselje vseh dobili še petega otroka, je Milka ostala doma. Z možem sta ugotovila, da njuni odraščajoči otroci še bolj potrebujejo mamo kot mlajši. Ob burnih pubertetniških valovanjih, ko ima družba lahko odločilen vpliv na mladostnika, ki včasih

kot zaslepljen tava v negotovosti, ko išče svoje mesto v družbi, šoli, življenju, ko se začne spraševati, kaj sem, čemu živim, kaj je moj cilj, tedaj potrebuje varnost doma, gotovost staršev, umirjenost odločitev in potrpežljivost poslušanja njegovih problemov in težav.

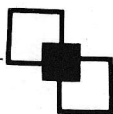
Sodelavci Milke niso mogli razumeti. Tudi njeni bratje in sestre so se spraševali o umestnosti njene odločitve. Še gospod župnik, ki jo je sicer pohvalil, pri tem ni bil prepričljiv. Pač vsi skupaj otroci današnjega časa in

današnje miselnosti! Resnici na ljubo, tudi Milka je precej premišljevala, ali je storila prav. Njuni otroci so bili novosti seveda veseli. Čeprav so bili navajeni poprijeti doma za vsako delo, niso sedaj imeli nič proti, če je mama prevzela nekatere njihove obveznosti. Zaradi različnih šol, ki so jih obiskovali, sedaj res niso bili veliko več vsi skupaj, vendar je bil prijeten občutek, da imaš včasih mamo lahko samo zase.

Neomajno pa je Milki stal ob strani njen mož. Še prav posebno je bil pozoren do nje v trenutkih njene stiske, ko se je vživljala v novi dnevni red. Najbolj je seveda Milko skrbelo, kako bodo shajali z eno plačo. Najstarejši so že prispevali nekaj od svojih štendij, vendar Milka ne bi rada, da bi dajali prav vse. Za svoje prizadevno delo, saj se vsi le niso z lahkoto učili, naj imajo le občutek, da lahko tudi samostojno razpolagajo s prislужnim denarjem. Otroci že prej niso bili razvajeni, sedaj pa so jim prijatelji znosili še več, kot so potrebovali, in so lahko odvečno delili še naprej.

Urejenost doma in družine je potrjevala pravilnost Milkine odločitve. Še enkrat se je Milka lahko prepričala, da Gospod še kako skrbno bedi nad vsakim izmed nas in nam pomaga pri naših odločitvah za dobro drugih.

A.K.

NESTROKOVNI IN NEPOKLICNI POKLICNI SVETOVALCI

Predvčerajšnjem sem srečal svojega dobrega znanca Petra. Star je štirinajst let, hodi v osmi razred osnovne šole in se mora odločiti za poklic. V šolo, ki jo obiskuje že osmo leto, so prišli neki ljudje iz bližnje to-moči. Najboljše bi bilo, če bi bodoči delavci bili iz bližnje okolice. Peter je obakrat odšel od predavanja nezadovoljen, ker mu niso nič povedali o poklicu, pomenu izbire poklica in o različnih poklicih, v katerih lahko varne in že dvakrat govorili o prednostih, ki bi jih imeli tisti, ki bi se hoteli zaposliti v tistem tako uspešnem kolektivu. Gre za dobro vpeljano tovarno keramike, ki hoče razširiti svoje obrate in potrebuje zato novih delovnih človek razvije svoje sposobnosti. Tem tako imenovanim poklicnim svetovalcem, kakor oni sebe imenujejo, pa ne gre za nas učence in našo življenjsko srečo, temveč za njihovo podjetje in njihove koristi. Peter je že govoril o svojem bodočem poklicu s svojimi starši. Ti so mu marsikaj povedali. Toda ker imajo svoj poklic zelo radi in so se s pridnim delom prikopali do precejšnje blaginje, tudi otrokom svetujejo, da ne rečem vsiljujejo, svoj poklic. Toda Petra ne veseli niti delo v keramični tovarni niti v poklicu njegovih staršev. Zato se je odpravil v bližnjo poklicno posvetovalnico, kjer bi rad od neza-interesiranih, strokovno usposobljenih in človeško poštenih sve-

tovalcev pojasnil svoj položaj in razčistil svojo zadevo. Na poti v poklicno posvetovalnico sem srečal Petra in mu zaželel mnogo uspeha. To srečanje nas vodi k razmišljanju o nestrokovnih in strokovnih, nepoklicanih in poklicanih poklicnih svetovalcih.

Življenje danes vodita znanost in tehnika. Ker znanost nenehno in vedno bolj pospešeno odkriva nova dejstva, ki jih potem tehnika pretvarja v uporabna dejstva in predmete za obdelavo v tovarnah in tovarne proizvajajo vedno nove reči, se življenje spreminja in prilagaja novim okoliščinam. Glavna naloga uspešnih podjetij ni pridno delati temveč predvideti, kakšne izdelke bo družba potrebovala v prihodnjih petih, desetih in petnajstih letih. Za vse to bodo potrebni novi strokovnjaki in novi delavci, ki bodo v sedaj še neznanih poklicih zadovoljevali potrebe trga.

Poleg tega se danes razvoj naslanja na informatiko, to je znanost o obdelavi podatkov. V tej smeri je mogoč razvoj in tu so neslutene možnosti za zaposlitev in za višjo raven poklicnega dela.

Kdor hoče strokovno svetovati, mora biti razgledan in odprt za celotno dogajanje. To ne pomeni, da ne bodo nekateri našli svoje zaposlitve tudi v tovarni keramike, kakor so to dobro-namerno svetovali Petru, temveč

da je poklicni svetovalec dolžan poznati celo paleto poklicev, naznakovati njihove značilnosti, zahteve, pa tudi njihove prednosti in možnosti človeške rasti.

Nestrokovni in mogoče celo za svoje podjetje zainteresirani ali celo od podjetja plačani poklicni svetovalci lahko s svojim enostranskim prikazovanjem prednosti poklica, v katerega vabijo učence, zelo škodujejo tako učencem kakor družbi. Učencem zato, ker jim niso dali možnosti, da bi spoznali med mnogimi možnimi poklici svoj osebni poklic, in družbi, ker so ji z nepravilno izbranim poklicem vzeli koristnega in učinkovitega člana kakkega drugega poklica, kjer bi lahko dosegel mnogo večje in koristnejše učinke.

Za štirinajstletnega mladega človeka, bodisi fanta ali dekle, je izbira poklica naloga, ki zdaleč presega njegove usposobljenosti. Zato jim morajo stati ob strani usposobljeni svetovalci.

Starši in vzgojitelji se trudijo, da bi otroku ali mlademu človeku pomagali do tistega načina življenja ali poklica, ki jim bo nudil največ sreče in zadovoljstva. Starši in vzgojitelji pri tem ne mislijo sami nase, temveč iščejo možnosti za otroka. Starši imajo otroka tako zelo radi, da jim ni nič za to, če otrok izbere poklic, ki ni niti njihov niti njim posebno ljub, niti ne bodo imeli

sami od tega kake koristi. Glavno je otrokova sreča, ki jo bodo dosegli, če bo otrok zaposlen v tistem življenjskem delu, ki mu bo prinašal največ zadovoljstva.

V ta namen je treba vzeti v pretres resno vse mogoče poklice. Osrediniti pa se je treba v tisti poklic, za katerega otrok kaže posebno nagnjenje ali veselje. Za primer lahko vzamemo poklic pilota in stevardese. To sta za mnoge fante in dekleta zelo zelena poklica. Starši bodo vzeli take želje v resen pretres. Premislili in pretehtali bodo vse zahteve, ki jih ta dva poklica terjata. Potem bodo skušali ugotoviti, ali njihov sin ali hčerka izpolnjujeta pogoje in zlasti, ali je mogoče misliti na to, da bi ob danih sposobnostih tudi lahko končala potrebno šolo. In tako tudi za druge poklice. Pomembno je, da starši ne silijo v poklic, ki so ga oni izbrali za svojega otroka, temveč tehtno premislijo, kateri poklic bi bil najbolj ustrezen za njihovega otroka.

Nekoč sta bila taka poklica, kot sta danes pilot in stevardesa, duhovnik in redovnica. Časi so se spremenili. Vendar ta sprememba časov ni spremenila človeške narave. Kakor nekoč imajo tudi danes nekateri fantje in nekatera dekleta poklic za redovnico in duhovnika. Če je ta poklic resničen, potem bosta fant, ki ima poklic za duhovnika, in dekleta, ki ima poklic za redovnico, srečna samo v tem in nobenem drugem poklicu. Če torej starši zares ljubijo svoje otroke, bodo vzeli resno v pretres poklic duhovnika za svojega sina in poklic redovnice za svojo hčerko. Ne zato, ker njim, staršem, to ugaja, temveč zato, ker je tako bolje in prav za njihovega otroka.

Valter Dermota

NAČRTOVANJE ZA NASLEDNJA LETA

V dneh od 16. do 19. aprila so se salezijanci inšpektorije sv. Cirila in Metoda, ki ima središče v Ljubljani, zbrali na zboru, ki ga po smernicah osrednjega vodstva pripravijo vsakih nekaj let. To je bil čas poglobljenega študija in načrtovanja.

Rdeča nit, ki se je vlekla skozi pogovore in načrtovanja, je bila skrb, da bi njihovo delo še bolj odgovorilo na potrebe mladih v okolju, v katerem živijo in delajo, in da bi to služenje bilo v službi krajevne Cerkve.

Pregled do sedaj opravljenega dela je bil dobro izhodišče za načrtovanje. „Odločili smo se za temeljit spoprijem s samim seboj z vidika mladinske pastoralne. Tako je, kot bi hoteli opraviti življenjsko spoved. Zdi se, da je prišel čas, ko zmoremo storiti temeljito preverbo in korenite premike.“ V prvem obdobju delovanja na Slovenskem so prevladovali zavodi in delo v šolah, nato pa so v ospredje stopile župnije in delo med katoličani v diaspori. Posamezniki so začeli opravljati dela, ki so bila v pomoč duhovnikom pri pouče-

vanju verouka in drugih oblikah pastoralnega dela.

Na področju dela za poklice so bile po vojni možnosti le na Hrvaškem, z ustanovitvijo zavoda in srednje verske šole v Želimirju pa se je odprlo novo obdobje. Kandidati za redovniško življenje so se lahko šolali v domačem okolju, ustanova pa je bila odprta tudi za dijake drugih ustanov. S statističnimi podatki podprta analiza je hotela biti le spodbuda za pogumno načrtovanje dejavnosti v prihodnosti, razprave so bile potrditev tega prizadevanja.

Pri načrtovanju so se zborovalci jasno zavedali, da je vsak načrt rezultat spoznanj preteklosti in sedanjosti. To so izrazili kot smernice za prihodnost in kot določen sklop predpisov, ki bodo usmerjali načrtovane dejavnosti. Pri teh so izhajali iz konkretnih okoliščin, iskali so jasne usmeritve za dela na posameznih področjih in dali prvo mesto področjem, ki so se že do sedaj pokazala kot najboljši odgovor na pričakovanja ljudi in zlasti mladih našega časa.

SPOŠTOVANI MOLIVCI!

Dovolite mi, da se vsem tistim, ki ste mi ob godovnem dnevu poslali čestitke in izrazili svoje najboljše želje, iz srca zahvalim, saj vsem nisem mogel tega osebno poreči. Hvala vam tudi za velikonočna voščila. Veseli me, da smo kljub temu, da se mnogi osebno ne poznamo, vendar z molitvijo povezani v veliko molitveno družino.

Mnogi vprašujejo, kako bi mogli postati člani naše molitvene družine, zato na kratko odgovarjam. Sporočite mi svojo željo, vsak dan izmolite po mož-

nosti eno desetko rožnega venca ali kakšno drugo molitev za nove duhovniške in redovniške poklice v Cerkvi na Slovenskem po namenu Jezusove želje: „Prosimo gospodarja žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev.“ Vendar tudi ta molitev nikogar ne obvezuje v vesti, ampak je povsem prostovoljna. Člani molitvene družine dobivajo štirikrat na leto Salezijanski vestnik, v katerem sta dve strani namenjeni molivcem za duhovne poklice. Duhovno smo povezani tudi z medsebojno molitvijo in pisno z voditeljem. Ko pa kdo od molivcev umre, sporočite njegovo smrt, da se objavi ime umrlega v Salezijanskem vestniku in se priporoči v molitev. Za vse pokojne člane molitvene družine se daruje zadnjega vsak mesec ena sv.maša, ker se ta dan spominjamo tudi smrti sv. Janeza Boska.

Posebno bolniki mi večkrat pišejo, kako so srečni, odkar so postali člani te molitvene družine, da sedaj svojo molitvijo in trpljenjem prosijo Boga za nove duhovne poklice za Cerkve na Slovenskem. Pravijo, da tako kljub svoji nemoči apostolsko delujejo in njihovo življenje ni več brez smisla.

Lepo vas povabim na molitveni dan, ki bo na Rakovniku v soboto 27. maja. Takrat se bomo lahko tudi kaj osebno pogovorili in novi člani se bodo lahko tudi vpisali v molitveno družino.

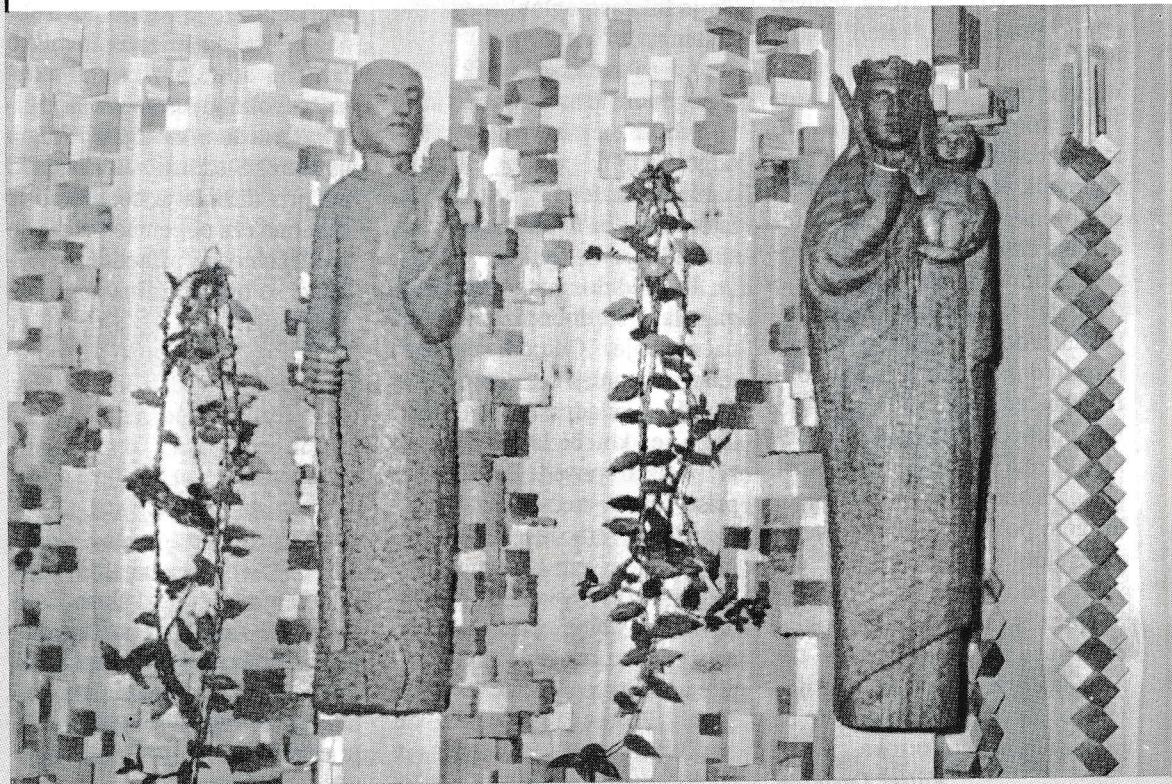
Preberite spored molitvenega dneva!

Vključujem vas v svoje molitve in vse prav lepo pozdravljam!

Jože Pungerčar

Želimlje 46

61426 IG pri Ljubljani

MOLITVENI NAMENI

Dragi molivci za duhovne poklice, prav danes, ko vam pišem te vrstice, sem se s skupino vaših prijateljev pogovarjal o molitvi. Pripovedovali so mi, kako molijo na avtobusu in v družini, pripovedovali so mi, kako jih osrečuje zavest, da živijo v božji navzočnosti. To jim preganja težave in srca napolnjuje z veseljem. Prepričan sem, da bo molitev bogatila še mnoga srca in omogočila dostop božje milosti med nas. Zato vam predstavljam molitvene namene.

JUNIJ

V tem mesecu veliko mladine zapuša osnovno ali srednjo šolo. Se bodo za poklic odločali pod vodstvom Svetega Duha ali kako drugače? Molimo za to mladino, da bi spoznali najgloblje potrebe ljudi, najgloblje potrebe našega naroda in tudi najbolj vroče želje Boga, „ki hoče da bi se vsi ljudje zveličali in prišli do spoznanja resnice.“ Naj to odkrijejo in se v skladu s tem odločajo za poklic.

JULIJ

Čas novih maš. Iz leta v leto (zadnje čase) ugotavljamo, da je malo, premalo novomašnikov!

Ali tudi sprašujemo, koliko so evangelijski, koliko ljubijo Kristusa in Cerkev?

Ali novomašniki lahko berejo v naših očeh, da v njih iščemo samo Krstusa in njegovo odrešenje?

Molimo za novomašnike, da bi bili povsem Kristusovi; molimo za vse, ki se bodo ob njih zbirali, da bodo pri njih iskali samo „hrano za večno življenje“

AVGUST

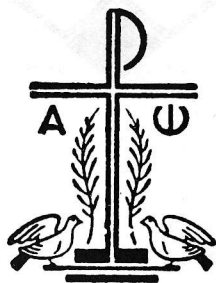
Vročina, počitnice, morje...

In kaj še?

Po mnogih redovnih skupnostih je začetek noviciata oziroma izpoved redovniškega življenja - zaobljube.

Tudi „romanje in srečanje treh dežel“, bo pri Mariji. In še praznik Marijinega vnebovzetja... Zato je prav, da molimo po apostolovem namenu: „Dajte svoja telesa v živo, sveto in Bogu všečno daritev... Tako bo vaše bogoslužje duhovno“ (Rimlj 1.1).

Naj torej vsi, ki so se Bogu izročili, dosledno živijo s čistim srcem in telesom.

K BOGU SO ODŠLI PO SVOJE PLAČILO

Ana Šega, Cerknica

Marija Mlakar, Stari trg pri Ložu

Frančiška Modic, Stari trg pri Ložu

Marta Panker, Bratanci

Apolinija Galičič, Gorenja vas

Marija Janžovnik, Braslovce

Marija Mikuž, Begunje pri Cerknici

Zofka Stražiščar, Begunje pri Cerknici

Antonija Opeka, Begunje pri Cerknici

Ana Kopač, Vaše - Medvode

Cecilija Poprijan, Frankolovo, mati sal. duhovnika

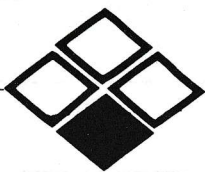
Karlinca Videmšek, Kodeljevo, Ljubljana

Marija Mlinarič, Rakičan, mati sal. duhovnika

Viktor Pregelj, Col

Ana Albina, Mokronog

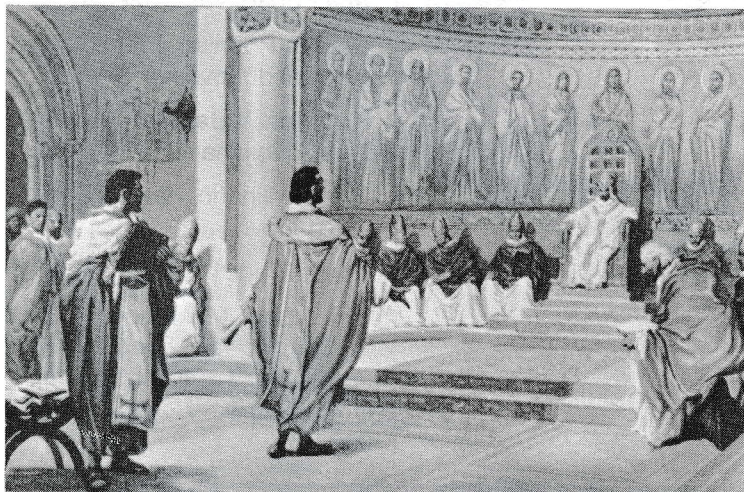
Naj počivajo v božjem miru in pri Bogu nadaljujejo svojo molitev za nove duhovne poklice.

APOSTOLSKO DELO SV. BRATOV CIRILA IN METODA

Sv. Cirila in Metoda vsi slovenski narodi upravičeno slavimo kot svoja blagovestnika, ne zato, ker bi prva širila med nami krščansko oznanilo, ampak zato, ker sta s svojim izredno pomembnim misijonskim delom med Moravani in panonskimi Slovenci ter s svojim verskokulturnim vplivom na južne in vzhodne Slované postavila temelj slovenski krščanski kulturi.

Papež Hadrijan II. potrdi slovansko bogoslužje.

Sveta brata sta živela v času, ko so se utrjevali temelji srednjeveške Evrope. V krščanskem svetu sta tedaj igrali odločilno vlogo dve velesili: na zahodu je bila frankovska država in v njenem sestavu tudi naši predniki, na vzhodu pa je bilo bizantinsko cesarstvo. Njuno rojstno mesto je bilo Solun, pomembno središče bizantinskega cesarstva. Po rodu sta bila Grka iz ugledne solunske družine. Ker pa je bila okolica Soluna v tistem času pretežno slovanska, sta se že v mladosti seznanila s slovenskim jezikom. Možno je, da sta bila prav zaradi tega tudi zbrana za poslanstvo med Slovani. Imeni Ciril in Metod sta njuni meniški imeni. Cirilovo krstno ime je bilo sicer Konstantin, Metodovo pa menda Mihael. Po starocerkvenih življenjepisih Žitje Konstantina ter Žitje Metoda izvemo nekaj tudi o njunem življenju

pred nastopom misijonskega poslanstva med Slovani. Metod je bil starejši brat /812/. Ko je odrasel, je dobil visoko službo cesarskega namestnika v slovanski pokrajini bizantinskega cesarstva. Vendar je kmalu odšel v samostan na meniški gori Olimp. Ciril je bil Metodov mlajši brat /826/. Že kot otrok je bil bister in željan znanja. Študiral je na carigrajski visoki šoli in v vseh svetnih ter bogoslovnih znanostih napredoval izredno hitro. Čeprav bi si lahko izbral lahkotno in prijetno življenje, se je tudi on odločil, da bo svoje življenje posvetil Bogu in modrosti. Prejel je mašniško posvečenje in kot profesor filozofije deloval na carigrajski visoki šoli. Vendar se je kmalu pridružil bratu Metodu v samostanu.

Pred odhodom med Slované sta sveta brata opravila še pomembno misijonsko poslanstvo med Hazari. Tam je Konstantin našel tudi svete ostanke rimskega papeža sv. Klemenca, ki sta jih pozneje prenesla v Rim.

Jeseni 862 je prišlo v Carigrad odposlanstvo moravskega kneza Rastislava. Rastislav se je v tistem času začel politično osamosvajati in uvidel je, da se bo nemškega pritiska rešil le, če bo dosegel tudi neko cerkveno samostojnost. Cesarja je prosil za škofa in misijonarje, ki bi znali slovenski jezik in bi postavili temelje samostojni cerkveni pokrajini s slovenskim bogoslužnim jezikom. Cesar je za to pos-

lanstvo določil brata Cirila in Metoda. Ciril je ob tej priložnosti sestavil slovensko abecedo /glagolico/ in začel prevajati evangelije in bogoslužne knjige v slovanski jezik, ki je bil tedaj še enoten.

DELO NA MORAVSKEM

Že leta 863 sta brata s svojimi učenci prišla na Moravsko. Svojega misijonskega dela nista začela kot drugi misijonarji. Nista hodila iz kraja v kraj, ampak sta ustanovila šolo in začela mlade može pripravljati za cerkveno službo. Veliko sta tudi prevajala bogoslužne knjige v slovanski jezik /bizantinsko in rimsko bogoslužje/. Na Moravskem sta bila približno tri leta, potem pa sta šla v Rim posvetiti svoje učence. Napotila sta se najprej v Spodnjo Panonijo. Tu so prebivali pretežno Slovani, predniki Slovencev. Sveta brata in učenci so se ustavili ob Blatnem jezeru pri slovenskem knezu Kocljju. Le-ta je „močno vzljubil slovenske knjige in se jih naučil“, kot piše Konstantinov življenjepisec. Knez Kocelj, ki je že imel latinsko-nemško izobrazbo, je zdaj v pravem pomenu postal učenec sv. bratov. Predvsem je šlo tu za poglobljeno spoznanje krščanske vere. Oprijel se je tudi misli o slovenskem bogoslužju in zato je sv. bratoma dal 50 učencev, da bi jih usposobila za cerkvene službe v Spodnji Panoniji. Pri Kocljju sta ostala nekaj mesecev, potem pa ju je pot vodila skozi Benetke v Rim. V Benetkah sta pred napadi latinske duhovščine uspešno branila idejo o bogoslužju v slovanskem je-

ziku. V Rim sta prispela decembra leta 867. Medtem je na svetem sedežu prišlo do spremembe. Sprejel ju je novi papež Hadrijan II. Ker sta imela s seboj tudi relikvije sv. Klemenca, so ju sprejeli zelo slovesno. V Rim sta sv. brata prišla s posebnim poslanstvom. Želela sta doseči odobritev slovanskega bogoslužja in samostojne slovanske cerkvene province. Papež se je lahko hitro prepričal o pravovernosti in dobrih namenih sv. bratov ter je podprl njuna prizadeva-

Spominska podobica Bratovščine sv. Cirila in Metoda

nja. Kmalu je slovesno potrdil slovanske bogoslužne knjige in Metoda ter nekaj učencev posvetil v mašnike. Med bivanjem v svetem mestu je Ciril zbolel. Misijonski naporji so ga izčrpali. Pred smrtjo je sprejel še menišvo in 14. februarja 869 umrl. Rimljani so Cirila šteli za ponižnega in svetega moža, zato so ga pokopali z vsemi častmi v cerkvi sv. Klemenca v Rimu. Cirilova močna svetniška osebnost je delovala na slovanske veljake, na rimsko ljudstvo in duhovščino. Tako je mogel v izredno težavnih okoliščinah in kljub velikemu

nasprotovanju doseči priznanje slovanskega bogoslužja in potrditev svojih, za tisti čas izrednih misijonskih metod. Pa vendar je bila njegova smrt za misijonsko delo med Slovani velika izguba.

V tem letu pa je na vzhodnih frankovskih mejah prišlo tudi do upora. Dvignili so se slovanski rodovi in se uprli vzhodnofrankovski državi. Frankovska vojska ni mogla zlomiti zveze Rastislav-Svetopolk-Kocelj. Plod tega upora sta bili dve novi samostojni državi: obnovljena Velika Moravska ter Spodnja Panonija z neodvisnim slovenskim knezom Kocljem. Metodov življenjepisec poroča, da je tedaj knez Kocelj prosil papeža, naj mu pošlje Metoda. Papež Hadrijan II. je tej prošnji hitro ustregel. Metoda je kot apostolskega delegata poslal v Panonijo in ga pooblastil za cerkveno organizacijo v Panoniji in na Moravskem in znova potrdil slovansko bogoslužje. Ker pa se je Kocelj dobro zavedal, da je za ohranitev politične samostojnosti potrebno, da se tudi v cerkvenem pogledu reši odvisnosti od nemških škofov, je Metoda zopet poslal k papežu, da bi ga posvetil za škofa v Panoniji. V Rimu je papež Metoda posvetil za panonsko-moravskega nadškofa. Pravno papež ni ustanovil nove škofije, ampak je obnovil ugledno sirmijsko škofijo sv. Andronika /do 582/, tako da se je uresničila dolgotrajna želja po samostojni nadškofiji za Slovane.

METOD - PANONSKI NADŠKOF

Metod je v Panoniji uspešno organiziral cerkveno življenje. Njegova naselitev na ozemlje

Sv. Benedikt, Ciril in Metod – zavetniki Evrope

pravil tja. Tu pa so ga kmalu, l. 870, zajeli Nemci. Nasprotniki so ga pripeljali pred bavarsko sinodo, ki se je spremenila v sodni proces proti Metodu. Ker se Metod ni hotel ukloniti zahtevam bavarskih škofov, so ga ti z vso surovostjo obsodili in ga za skoraj tri leta zaprli v neki samostan na Švabskem. Za Metodovo osvoboditev se je gotovo zavzel knez Kocelj, ki je bil v času njegove odsotnosti pglavitna opora učencem, ki so Metodovo začeto delo nadaljevali. Iz ječe so Metoda izpustili šele na zelo ostre proteste papeža Janeza VIII., ki je celo pod prepovedjo izvrševanja škofovskih opravil od bavarskih škofov zahteval, da Metoda izpustijo. Nadškof Metod se je po tem napotil nazaj v svojo škofijo, vendar se je tu njegovim

nasprotnikom že posrečilo dovolj utrditi svoje pozicije. Pri papežu so najprej dosegli, da je leta 873 začasno prepovedal slovansko bogoslužje. Leta 874 so Nemci uspeli premagati kneza Koclja in ga odstraniti. Pregnali pa so tudi nadškofa Metoda. S propadom samostojne slovenske države v Spodnji Panoniji je Metod izgubil najmočnejšo oporo za svoje delo. Svoje poslanstvo je sicer nadaljeval na Moravskem, vendar ni užival velike podpore kneza Svetopolka, tudi zato, ker je Metod ostro kritiziral Svetopolkovo nemoralno življenje. Spletke proti njemu so se nadaljevale predvsem s strani kneza Svetopolka in nemške duhovščine s škofom Vichingom na čelu. Vendar pa je papež znova potrdil Metodovo pravovernost in ga s tem branil pred spletkarji. Proti koncu svojega življenja je Metod na cesarjevo povabilo obiskal tudi Carigrad. Po vrnitvi na Moravsko pa se je povsem posvetil prevajanju Sv. pisma in drugih cerkvenih knjig v slovanski jezik.

Nadškof Metod je umrl 6. aprila leta 885. Pokopali so ga v njegovi stolni cerkvi. Pogreb je bil nadvse slovesen. Pred smrtjo je tudi določil svojega namesnika, učenca Gorazda, ki pa za-

radi vse hujših spletk sovražnikedanje vzhodnofrankovske marke Panonije, ki jo je pokristjanil Salzburg in v njej tudi dolgo časa deloval, je nujno morala voditi do spora z bavarskim metropolitom. Metoda so imeli za vsiljivca na ozemlju salzburške nadškofije, posebej pa so nasprotovali uvedbi slovanskega bogoslužja. Salzburški nadškof je segal po raznih sredstvih, da bi nadškofu Metodu nasprotoval. V prid so mu bili tudi tedanji politični dogodki na Moravskem. Zaradi izdajstva so Nemci namreč uspeli znova zasesti celotno Veliko Moravsko. Ker pa je slovanska nadškofija obsegala tudi Moravsko, se je Metod, kljub negotovim razmeram, odkov ni mogel delovati na Moravskem, ampak je z učenci delo sv. bratov nadaljeval v Makedoniji in delno v Dalmaciji.

Pomen svetih bratov za Slované in vesoljno cerkev je izreden, tako na politično-narodnostnem, kot na versko-kulturnem področju. Svetniško češčenje Cirila in Metoda se je razširilo kmalu po njuni smrti, na Slovenskem zlasti po zaslugi škofa Slomška in višek prav gotovo doseglo s postavitvijo svetih bratov za sozavetnika Evrope.

F.S.

Iz pisma papeža Hadrijana II. knezom Rastislavu, Svetopolku in Koclju: „Mi pa smo, s trojno radostjo napolnjeni, sklenili Metodija, sina našega, ko smo ga po preiskavi z učenci posvetili, poslati v vaše dežele, moža popolnega znanja in pravovernega, da bi vas učil, kakor ste prosili; on je prevel (svete) knjige na vaš jezik, popolnoma vse cerkveno bogoslužje, in s sveto mašo, to je službo in krstom, kakor je začel filozof Konstantin, po božji milosti in po priprošnji svetega Klementa. Tako tudi, če more kdo drug dostojno in pravoverno prevajati, naj bo sveto in blagoslovljeno od Boga in od nas in od vse katoliške in apostolske Cerkve, da bi se z lahkoto zapovedi božjih naučili.“

Janez Bogataj

Pomlad z vsem bogastvom življenja, ki mu je tolikokrat bil priča, je pomenila zadnjo postajo v življenju Janezovega očeta s Srednjega Brda v Poljanski dolini. Po daljši bolezni je v soboto, 22. aprila, stopil v večnost in doživel srečanje s svojim Gospodom, s katerim je bil že v tem življenju tako tesno povezan. Rajni oče in kmečki gospodar je s svojim delom, navezanostjo na družino in zemljo, globoko vero in srčno dobroto postal merilo trdnega slovenskega človeka. Bil je dosleden v življenju po svojem prepričanju, premočrten in trden značaj, ki je pustil globoko sled v vsakem, s komer se je srečal. Ko smo se 24. aprila zbrali v župnijski cerkvi v Gorenji vasi, so na pričevanja ljudi, ki so ga poznali, v tem potrdila.

Njegovo življenje je bilo vpleteno v tri temeljne razsežnosti. Živel je za kmetijo, ki se razprostira pod Blegošem, bil tesno povezan z življenjem narave in v njej odkrival lepoto božjega stvarstva. Obilno je odsevala v plemenitosti njeovega srca. Bil je garaški človek, ko je v težkih razmerah, kljub pomankanju in krivičnostim, ki so jih doživljali kmetje, vztrajal brez tarnanja. Globoko je doživil božji svet, z vero gledal na dogodke v življenju in veliko molil. „Oče me je naučil moliti“, je priznal eden njegovih otrok. Bil je tako učitelj molitve,

združenja z Bogom in ljubitelj duhovne knjige. Trenutki jasnosti, ki jih je doživljal v času bolezni, so bili sporočilo zaupanja v Boga in dragocena dediščina, ki jo je zapustil svoji družini. Ko mu je pred šestimi leti umrla žena, je postal še trdnjša vez, ki je združevala vse družinske člane. 87 let življenja mu je podaril Gospod, da je pričeval zanj in za svet, ki ga je začel vstati Kristus.

K slovesu in zahvali za njegovo bogato življenje so se zbrali številni člani župnijske skupnosti Trata-Gorenja vas, katere član je dolga leta bil tudi on. Cerkevni pevci so mu občuteno zapeli v slovo pri obredu v cerkvi in na pokopališču. V imenu župnije se mu je zahvalil domači dušni pastir. Sinu Petru, ki je postal duhovnik in don Boskov učenec, drugim otrokom in sorodnikom so se pridružili salezijanci in hčere Marije Pomočnice. Za naklonjenost in povezanost s salezijansko družino na Slovenskem mu je izrekel besede zahvale njen predstojnik inšpektor Stanislav Hočevnar.

B.K.

Karlina Videmšek

Dne 1. marca smo na ljubljanskih Žalah položili k večnemu počitku 90-letno Karolino Videmšek, zadnjo izmed petih sester, ki so si v Ljubljani že pred vojno zgradile prijeten domek v neposredni bližini Mladinskega doma in cerkve sv. Terezije Deteta Jezusa, ki je takrat bila še v načrtih.

G. Jurčak, ki je od številnih duhovnikov bil deležen posebne pozornosti Videmškovih, ko je

bil v zaporu, je v pogrebni homiliji omenjal njihov dom v Združni v Ljubljani kot „hišo v Betaniji“, kjer so mnogi v Jezusovem imenu prejeli več kot samo čašo vode.

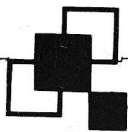
Od bolezni in starosti izmučene zemske ostanke rajne Karoline smo položili v grobnico, kjer že počivajo njeni starši, brat in štiri sestre.

Karlina je bila zaposlena kot poštna uradnica. Toda kljub temu je našla čas za vsakdanjo sveto mašo in prejem svetega obhajila. Skoraj osem let je bila priklenjena na bolniško posteljo. Zadnjih sedem let je preživela v Domu počitka na Polzeli. Do zadnjega je bila zvesta salezijanska sotrudnica. Na bolniški postelji je prebiralala Salezijanski vestnik in se zanimala za delo don Boskovih sinov in sotrudnikov. Svojo bolezen je prenašala z junaško vdanostjo. Vsi smo jo občudovali. Njena usta niso poznala tarnanja. Moč za križ bolniške postelje je črpala iz molitve in postnega prejemanja svetega obhajila. Ko jo je v Domu obiskal župnik, je rada vprašala: „Ste sami? Nimate spremljevalca? Še bolj vesela bi vas bila, če bi z vami prišel Jezus.“ Tako je v svoji onemoglosti hrepenela po duhovni osvežitvi.

Čudovita večerna zarja se je spuščala na grobove ljubljanskih Žal, ko je nad odprtim grobom pokojne Karline zadonela pesem kodeljevskega okteta: „Jaz sem vstajenje in življenje...“ Razhajali smo se hvaležni Bogu, da nam je z njo podaril toliko dobrega.

Počivaj v miru, blaga duša!

F.V.

SREČANJE SVETA SOTRUDNIKOV

V januarju je vrhovni predstojnik salezijanske družine sklical svetovni sosvet salezijanskih sotrudnikov.

Zaradi stavke letaliških delavcev je bilo potrebno začetek nekoliko spremeniti. Zato smo srečanje začeli z ogledom pomembnih rimskih znamenitosti.

Med drugim smo obiskali Kalistove katakombe, cerkev Quo vadis Domine, cerkev sv. Sabine in sv. Petra.

Z nami je bil svetovalec za salezijansko družino Sergio Cuevas in nam medtem predstavil lepo pripravljeno knjigo o salezijanski družini.

Uradni začetek je bila avdienca pri sv. očetu. V splošni avdienci, ki je navadno ob sredah, nam je namenil nekaj besed in nas spodbudil za poglobitev duhovnosti in pedagogike ustanovitelja, ki ga je na praznik sv. Frančiška Saleškega razglasil za „očeta in učitelja mladine“.

Med pogovori smo čutili duha edinosti. Izmenjavala sta se delo in molitev. Zbrali smo se v polnem številu, kar 13 nas je bilo. Vsak je predstavil položaj v svojem okolju ter svoj prispevek v času od zadnjega zasedanja pred dvema letoma. Ugotovili

smo, da je bil v tem času storjen velik korak naprej. Posebno jubilejno leto je prineslo veliko duhovnih sadov in tudi novih poklicev salezijanskih sotrudnikov povsod po svetu. Pravilnik apostolskega življenja je preveden v vse jezike, od tega največ v Evropi.

Tudi drugače je srednja Evropa najzahtevnejši prostor, saj potrebuje novo evangelizacijo in močno podporo vse salezijanske družine. E. Viganò je opozoril, da je kljub pozitivnemu razvoju sodelovanja potrebno poudariti nekatere vidike in jih upoštevati.

Na prvem mestu je oblikovanje sotrudnikov. Osveščati se moramo, da smo krščanski poklic dobili s krstom in izbrali Kristusa za vse življenje. Živimo don Boskovo duhovnost, ki razvija apostolat iz vere v Kristusa; o njem premišljuje, hkrati se zani-ma za ljudi in jim pomaga. Njegova askeza se izraža v akciji. Svojo energijo je posvetil delu in zmernosti, kar predstavlja obvladovanje trpljenja in strasti ter vajo v socialnih krepostih. Njegov apostolat je bil posvečen na prvem mestu mladim in prepro-stemu ljudstvu. Zato je naša odgovornost za rast tega poslanstva na osebni in skupni ravni, v tesnem sodelovanju z vso salezijansko družino. Tako bo omogočena večja učinkovitost apostolata v vsakem okolju, predvsem pa v domači župniji.

Med zasedanjem smo obiska-

li tudi vrhovno predstojnico Družbe hčera Marije Pomočnice, ki nam je povedala nekaj spodbudnih besed in zagotovila pripravljenost za sodelovanje. Določene akcije bi lahko načrtovali skupaj. Poudarila je, da je polje delovanja salezijanskega sotrudnika, ki živi v svetu, širše. Deluje tam, kamor salezijanec ali hčerka Marije Pomočnice ne moreta priti. Sad našega dela je bil sklep, da bomo nadaljevali s poglobljanjem krščanske duhovnosti, da bomo na vseh ravneh združenja razvijali čut pripadnosti in medsebojne odgovornosti in da bomo storili vse, kar je mogoče, da se bo tak razvoj razširil na vso salezijansko družino.

Po zaključku našega srečanja smo bili povabljeni na seminar o don Bosku kot ustanovitelju salezijanske družine, na katerem so izvedenci predstavili svetnika v odnosu do cerkvenega vodstva, drugih redovnih ustanov in v pomenu njegovega dela za sedanji trenutek Cerkve in družbe.

Lepo je bilo videti vse vrhovne predstojnike in predstojnice, ki so bili zbrani pri skupni molitvi in premišljevanju, v poslušanju in obravnavanju tem seminarja. Tako se je poglobilo medsebojno poznanje in so se utrdile vezi.

Naj končam z besedami S. Cuevasa: „Salezijanski sotrudniki so velika gotovost prihodnosti salezijanske družine.“

Ilinka Iršič

Svet sotrudnikov pri delu

TIPIČNO SALEZIJANSKI APOSTOLAT

Če smo doslej obravnavali malo bolj teoretične točke sotrudnikovega pravilnika, pa imamo v 16. členu kakih deset čisto praktičnih načinov, kako naj sotrudnik uresničuje svojo obljubo apostolata.

Kateheza in krščansko oblikovanje mladih je prvi salezijanski apostolat tudi za laike. To je v skladu z don Boskovim mišljenjem, kakor ga je zapisal v svojih konstitucijah: „Prvo delo krščanke ljubezni je zbirati najbolj revne in zapuščene dečke in jih poučevati v veri.“

Res je, da odraslemu verniku ni lahko poučevati verouka v župniji, če nima posebne katehetske priprave. Vendar obstaja

zanimiva izjema: vsak sotrudnik z nekoliko daru besede, gorečnosti in ljubezni do mladih bi lahko prevzel manjšo skupino mladih za pripravo na birmo.

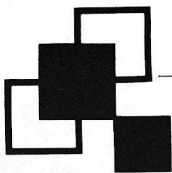
Druga zelo pomembna apostolska potreba so pa družinska gibanja, ki potrebujejo navdušenih animatorjev med laiki. Saj vemo, kako tragične so razmere tudi v številnih slovenskih družinah. Anica Sečnik piše v rakovniški knjižici št. 102: „Ena tretjina zakonov se loči, druga tretjina je pa slabih zakonov“ (Rada imam otroke, str. 12).

Kaj pa reveži? Vedno več jih bo, tudi v Sloveniji; da ne govorimo o Kosovu. Sotrudniki bi lahko in morali marsikaj storiti na

tem področju, še posebno pri nas v Sloveniji, kjer ni dovoljena organizacija Caritas kakor na Hrvaškem.

Sredstva družbenega obveščanja - razen tiska - pri nas niso v službi evangelija. Zato pa naj bi toliko bolj zavzeto sotrudniki širili in podpirali dober tisk. Bojim se, da slovenski kristjani vse premalo cenimo veliko božjo milost, ki je naš razvejan verski tisk. Vprašajmo se, ali ga dovolj prebiramo ali pa vsaj kupujemo in tako omogočamo izhajanje? Če ne bomo brali, nas bo pobralo, je lani zatrdil pesnik Pavček.

Lep apostolat za sotrudnike je tudi skrb in delo za napredek

kovnik in Želimlje, kjer seme-
nišniki, dijaki, novinci in bo-
goslovci potrebujejo veliko sred-
stev za vzdrževanje. Isto velja tu-
di za naš apostolat dobrega tiska,
izdajanja knjig, knjižic in Ves-
tnika. Kako bi shajali brez daro-
vane ozimnice!

V zvezi s tiskom uporabim
lepo priložnost, da se tukaj zno-
va zahvalim zlasti vsem veliko-
dušnim poverjenikom Vestnika
in drugim, za vso podporo, ki jo
zadnje čase pošiljate v tiskovni
sklad Vestnika! Bog naj vam vse
povrne!

Končno še preberimo zani-
miv člen 16:

1. Sotrudniku so odprte vse
oblike apostolata. Po don Bos-
kovem zgledu imajo predvsem
prednost:

- kateheza in krščanska vzgo-
ja;
- vodenje mladinskih in dru-
žinskih skupin in gibanj;
- sodelovanje v vzgojnih in
šolskih ustanovah;
- socialna služba med reveži;
- delo na področju družbenega
obveščanja, ki ustvarja kul-
turo in širi življenjske vzore
med ljudstvom;
- sodelovanje v poklicni pas-
torali in širjenje lastnega
združenja (don Boskovih
sotrudnikov);
- misijonsko delo in sodelova-
nje pri ekumenskem dialogu.

2. Sotrudnik koristno uresni-
čuje svojo apostolsko nalogo
tudi z molitvijo in z gmotnimi
sredstvi ter k temu vabi tudi dru-
ge osebe in velikodušno daruje
svoje trpljenje in bolezn.

I.Z.

lastnega gibanja. Tukaj gre za
čas, napore in sredstva, ki so po-
trebna vsakemu centru DBS pri
organiziranju srečanj in pri is-
kanju novih poklicev za sotrud-
ništvo.

Zanimivo je, da pravilnik po-
leg misijonskega delovanja pri-
poroča tudi ekumenski aposto-
lat. Ti dve področji potrebujeta
tako v Sloveniji, kakor v celotni
Jugoslaviji še veliko idealnih
apostolskih duš. Zelo značilno
za salezijanski apostolski duh je
tudi velikodušna in gibčna pri-
pravljenost, da se sotrudnik zna
in hoče spoprijeti z vsako potre-
bo kraja in se lotiti najrazličnej-
ših dejavnosti za duhovno in
gmotno dobro bližnjega, zlasti
mladih. Tukaj čutim široko don
Boskovo srce, ki se razdaja pov-
sod, kjer je potreba, ne da bi ča-
kal pobud in navodil od drugod.
To je zelo salezijansko - apos-
tolsko.

Vendar moramo biti tudi rea-
listi, kajti med sotrudniki so ose-
be, ki zaradi pomanjkanja zdrav-
ja, sposobnosti ali časa ne mo-
rejo apostolsko delovati v nobeni
izmed navedenih dejavnosti.
Don Bosko je v svoji praktičnosti
mislil tudi nanje: vabi jih k mo-
litvi in darovanju svojega trp-
ljenja za rodovitnost apostolata
druhih v Cerkvi.

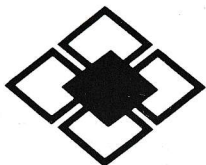
Šele nazadnje predlaga don
Bosko sotrudnikom tudi gmotno
pomoč, brez katere salezijanske
ustanove ne bi mogle ne živeti ne
delovati. Pomislite samo na Ra-

Jezusove besede: „Žetev je
velika, delavcev pa malo“ (Mt
9.37) so resnične tudi danes.
Zato Jezus prav gotovo vabi
fante in dekleta, da bi na
njegovo povabilo izrekli svoj
velikodušni: ZGODI SE!

ALI JEZUS ŠE KLIČE?

Če te veseli delo z mladino po zgledu velikega apostola
mladih - sv. Janeza Boska - se s končano srednjo šolo
lahko oglasiš na naslov: Salezijanski inšpektorat, Rakov-
niška 6, 61108 Ljubljana (tel.061/217-280); s končano os-
novno šolo pa na: Srednja verska šola, Želimlje 46, 61292
IG (061/662-426). V salezijanski družbi lahko uresničiš svoj
duhovni poklic kot duhovnik, sobrat pomočnik ali stalni
diakon.

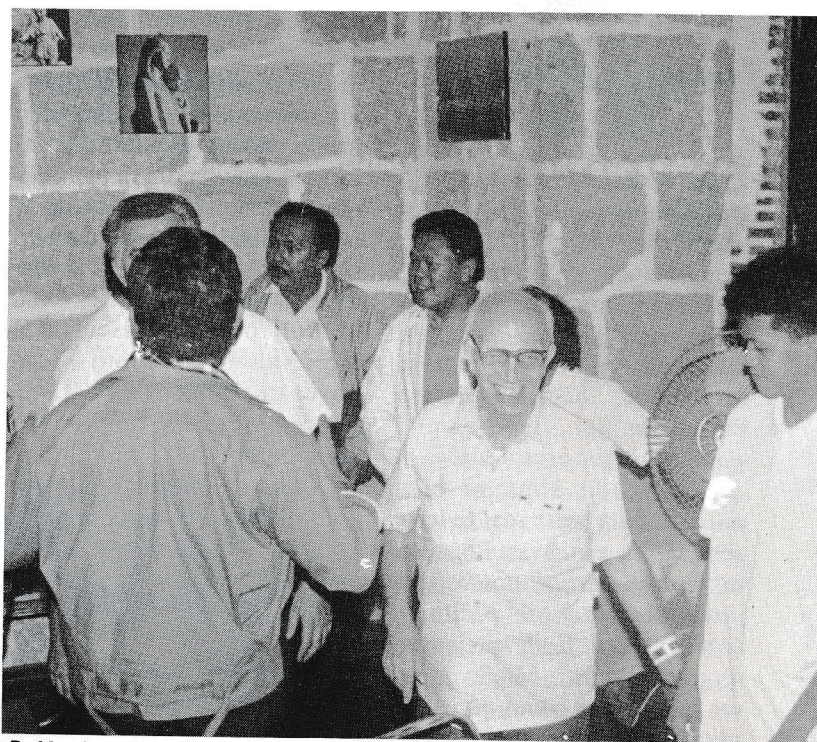
DEKLETA PA SE LAHKO PRIJAVIJO NA NAS-
LOV: HČERE MARIJE POMOČNICE, GORNJI
TRG 21, 61000 LJUBLJANA.

FILIPINSKE NOVICE

Gospod Rafko z vsem srcem dela med Filipinci, prav tako pa se vedno zanima za življenje v domovini, še zlasti za apostolsko delo, ki ga opravljajo njegovi sobratje v Sloveniji: „In tukaj?... Na praznik Lurške Matere božje 11. t.m. bo prejelo meniško posvečenje osem filipinskih salezijanskih diaconov. Januarja na praznik sv. Frančiška Saleškega pa so se trije sobratje pomočniki za vse življenje zaobljubili, da bodo ostali z don Boskom v službi za vzgojo mladine. Bilo je nad vse slovesno. Slavje v nabito polni cerkvi – prav toliko ljudi je bilo še zunaj svetišča – je trajalo nad dve uri. Za čim lepšo slovesnost smo uporabili vse možnosti. Prepričan sem, da se je tudi kdo med mladimi ob tem zamislil: „Kaj, če bi tudi jaz sledil don Bosku?“

V tednu sklepnih slovesnosti don Boskovega odhoda k Stvarniku je bil 27. januarja blagoslovljen vogelni kamen nove ustanove za slumski del Mandaluyonga – nove župnije sv. Dominika Savia z okrog 38.000 župljani, ki so povečini krščeni, živijo pa v velikem duhovnem in telesnem pomanjkanju, mnogi celo v skrajni bedi... Moje zdravje je še kar. Še vedno sem, kljub vsemu, tam, kjer je treba. Ostajam med vami tudi v svojih skromnih molitvah...”

R. Mrzel med bivšimi gojenci

SKRBI LUDVIKA ZABRETA

Gospod Ludvik je zopet tam, kjer je bil, na farmi. Pomaga predvsem s svojimi nasveti. Pripravlja pa se na svoj zlati jubilej redovnega življenja. Veseli se že prihodnjega leta, ko bo prišel na obisk v domovino.

V Goi, kjer je sedaj, ga je obiskal naš drugi indijski misijonar Ivan Kešpret. Sam pa je bil v začetku marca na inšpektorialnem zboru v Bombayu: „Upajmo, da se nas bo prijelo, da bomo bolj zgledni redovniki in z življenjem pričevali, kar oznanjamo drugim! Moje delo v Indiji je v glavnem končano. Tu v Goi pa še lahko precej naredim z animacijo pri delu in z zgledom in nasveti.“

POZDRAVLJA MISIJONAR PAVLE BERNIK

Zahvaljuje se za pisma in pozdrave in nadaljuje:

„Z velikim zanimanjem in zadoščanjem sem bral v slovenskih verskih časopisih in revijah o slovesnih proslavah, študijskih dnevih in romanjih salezijancev, hčera Marije Pomočnice ter don Boskovih prostovoljk v Sloveniji in po slovenskem zamejstvu. Kot razvidim iz programa Razstave D.B. 88 o Problemu mladih, vi še nadaljujete z don Boskovim jubilejem. Lepe so misli slovenskih akademskih slikarjev, ki jih sporočajo mladim naše dobe!“ Vošči še lepe velikonočne praznike in pristrčno pozdravlja.

ŠE VEDNO VELIKO DELA

Iz kraja Dum Dum v Indiji je prišlo pismo, ki ga je napisala misijonarka s. Terezija Medvešek, hčerka Marije Pomočnice.

Med drugim je zapisala:

Upam, da zima ni bila prehuda in da imate zdaj že lepo pomlad. Jaz sem, hvala Bogu, še kar zadosti zdrava, posebej po petih mesecih lepih počitnic, dobrega zraka, lepih sprejemov in gostoljubnosti. Minilo je že več mesecev od takrat, pa se mi zdi, kot da bi bilo včeraj, ko sem bila z vami. Nadaljujem misijonsko delo. Tudi naša bengalska inšpektorija je še mlada, a z božjo pomočjo in pod Marijinim varstvom lepo napreduje. V preteklem letu smo

odprle štiri nove misijonske postojanke. Trenutno so v vsaki postojanki samo po tri sestre, dela pa je neprimerno več. Otrok je zelo veliko. Redno je odprt dispensarij. Pripravljajo na razne zakramente, obiskujejo družine v bolj oddaljenih vaseh. Gotovo vam tudi doma ne zmanjka apostolskega dela.

Bolj poredko pišem, a v molitvah in darovanju smo povezani. Iskrena voščila in pozdrave vsem sestram in salezijancem

vdana s. Terezija Medvešek
HMP

HONG KONG SE PRIPRAVLJA

Misijonar Stanko Pavlin piše:

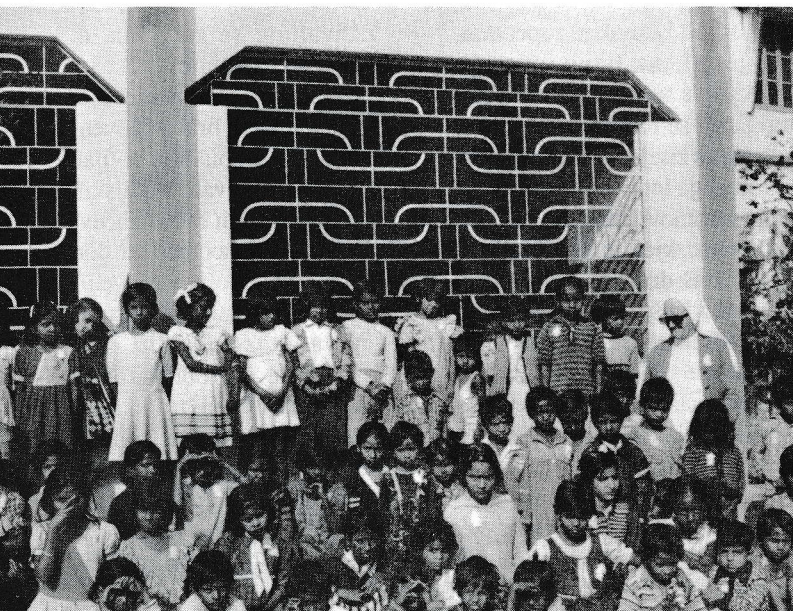
„Moje delo je zelo razgibano. Maša - večkrat v treh jezikih (italijansko, angleško in seveda kitajsko), tako tudi pridige in

razne konference pri sestrah HMP in kanosijankah.

V skupnosti pa se pogovarjamo predvsem v kantonščini, kajti če govorimo kak drug jezik (npr. španski), nas kitajski soratje niti ne poslušajo več... tudi to je vpliv sedanje nacionalistične miselnosti.

Meseca decembra sem bil na Formozi od severa do juga. Tako sem imel priložnost obiskati naše ustanove v Tajpeju (župnija sv. Janeza Boska), v Tajnanu pa našo lepo tehnično šolo. Naši soratje so res pridni in delavni, jih je pa premalo. Preden sem se vrnil s Formoze, sem na hitro obiskal še dr. Janeža. On je še zmeraj „in gamba“; reže in pomaga fizično bolnim ljudem pri zdravljenju. Mi delamo za duhovne probleme, on pa za fizične. Ko je bil med nami vrhovni predstojnik Vigano, je poudarjal misel in željo, da bi salezijanci naredili kaj več na Formozi in da bi se začeli resno pripravljati za bodoče delo na Kitajski celi ni...”

S. Terezija Medvešek med gojenkami

NOV ZAČETEK V RUANDI

Po začetnih pozdravih Gusti Horvat omenja, da sta z misijonarjem Mlinaričem bolj slabo na tekočem o življenju v domovini, potem pa nadaljuje: „Vidim, da precej migate, pa tudi mi skušamo. Včasih nam kaj uspe, včasih pa tako po srednje. Za don Boska smo tudi mi pripravili lep program. Nisem vedel, kaj naj in kako organiziram. Pa sem razpisal natečaj: petje, plesi in igrice (10-15 minut). Prve tri ekipe bodo nagrajene! In to je vleko - nagrade. Prijavilo se je kar se-

topajoči. To je bilo v soboto. Dvorano so napolnili starši in drugi sorodniki nastopajočih. Program so ponovili še v nedeljo, dvorana je bila spet polna. Potem sem kupil vsakemu eno coca-colo ali fanta. Treba je bilo sedem gajbic in bili so zadovoljni. Finančni minister ni do-

"PREROK MOČVIRJA"

Pišem vam na praznik velike noči. Odločil sem se za ta dan, ne samo zato, ker sem našel nekaj časa, ampak zato, da pokažem, kako so mi drage salezijanske ustanove v Jugoslaviji in posebej slovenski sobratje, s katerimi sem bolj povezan.

Iskreno pozdravljam vse sobrate in vso salezijansko družino in že sedaj lahko povem, da se bomo avgusta videli na Rakovniku. Želim, da prav doma obhajam 70-letnico svojega življenja in 54-letnico odhoda v misijone.

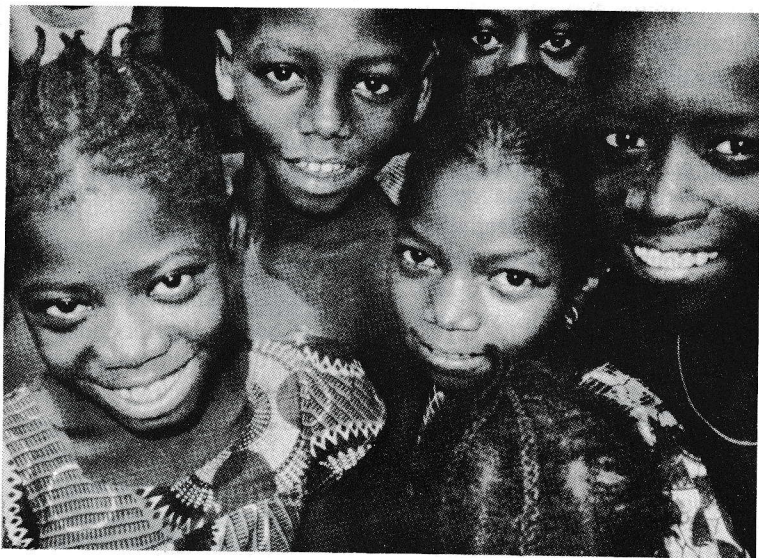
Je v Slovenijo že prispela knjiga, ki govori o zgodovini salezijanskega dela v tem mestu, zlasti o don Boskovem mestu? Knjiga, tiskana v barvnem tisku in z bogatimi ilustracijami, ima naslov „PREROK MOČVIRJA“ (O profeta do Pantanal). Morda se bo kak odlomek dalo objaviti tudi v slovenščini. Naprosil sem Alojza Ceglarja, slovenskega župnika v Braziliji, da bi knjigo prevedel.

Zahvaljujem se vam za vaše prijateljstvo. Misijonarju Majcenu v pismu dodaja: Vesel sem, da Vi nosite misijonsko zastavo in budite zanimanje za misijone, za katere smo darovali svoja življenja.

*Vse lepo pozdravlja vaš brat
Ernest Saksida*

dem ekip in so pripravili uro in pol programa. Jaz mislim, da bi celo pri vas bili zadovoljni z njim. Skupine so bile velike, saj je vseh nastopajočih bilo nekaj čez 350. Našel sem tudi žirijo: profesor glasbe na tukajšnji srednji šoli, dva naša duhovnika, neki italijanski prostovoljec in tri španske sestre karmeličanke. Mislim, da take žirije nimajo niti velika prvenstva: tri Španke, dva Italijana, Ruandijec, Belgijec pa še moja debelost! Mladi so odlično pripravili. Prva nagrada - nogometna žoga - zmagal je naš center - delavnice. Druga nagrada: vsak je dobil kos obleke, drugi so bili šolarji in mali. Tretji so dobili strip o don Bosku. Seveda so nekaj dobili vsi nas-

Vsem lep pozdrav!"

volil kaj več. Izdatki so redni, prihodki pa ne. No, zvečer po igrah pa je bil še film za vse, zastoj. Neki star črno-beli film o don Bosku. V postnem času mladi vsako nedeljo ob treh popoldne vodijo križev pot. Potem imajo igre in pogosto jim pokažem še kak film, če drugega ne, vsaj Charlesa Chaplina. Škoda, da ne morem priti do kakih risank. To bi bili veseli in zadovoljni. Saj ljubijo le filme z akcijo, kjer ni treba veliko misliti in so lahko razumljivi. Z Jožetom se velikokrat vidiva, z Danilom ne. On pride do Jožeta, dalje pa ne. Jaz pa tudi ne vem, kdaj je v Kigaliju. Zdaj ga vidiš, zdaj ga ne vidiš.

LEP JUBILEJ V BENEDIKT- BEUERNU

Na Bavarskem, blizu Münchna, imajo salezijanci svoje ustanove v nekdanji benediktinski opatiji Benediktbeuern. S pastoralnim in duhovnim delom so obnovili del nekdanje aktivnosti sinov sv. Benedikta. Trenutno se tu nahajajo pedagoška, filozofska in teološka šola, ki jo obiskujejo tudi laiki, inštitut za mladinsko pastoralno, ki vodi razgibane dejavnosti, in pastoralno delo za okoliške kraje. Ker se opatija nahaja v okrilju gora, je priljubljeno mladinsko središče, za številne popotnike, starejše in mlajše, ki se odpravljajo v gore, pa je gostoljubna postaja na poti. Redno tu potekajo tudi tečaji izobraževanja, oblikovanja in duhovnega poglobljanja. Letos se bodo salezijanci, cerkvena in civilna skupnost spomnili na 1250-letnico ustanovitve benediktinske opatije, ki je bila v srednjem veku slavno kulturno središče za Nemčijo in srednjo Evropo. Njen ustanovitelj naj bi bil sam sv. Bonifacij, anglosaški menih iz 8. stoletja, ki je prvi misijonar severne Evrope.

Obsežen program prireditvev, ki so ga za to priložnost predstavili župnik, župan in ravnatelj salezijanske skupnosti, predvideva kulturna srečanja, folklorne in cerkvene prireditve, katerih prvi višek bo v maju ter v tednu od 24. junija do 2. julija, ko bodo srečanja trajala ves teden in se jih bo udeležil tudi škof iz Augsburga.

NOVA USTANOVA V AVSTRIJI

Od začetka preteklega oktobra avstrijski salezijanci vidijo novo ustanovo, ki je bila sicer ustanovljena že leta 1947 za vojne sirote in za otroke v težavah. Ustanovitelj je bil škofijski duhovnik Georg Eber, ki je želel zbirati otroke v težavah in jih zaupati prostovoljkam, ki bi jim nadomeščale matere. Te bi skrbele za sirote in prizadete. Ustanova se je počasi razvijala. Danes predstavlja že pravo vas, Kinderdorf St. Isidor, ki se nahaja v bližini gornjeavstrijskega Linza.

Je že vas: okrog dvajset poslopij, sredi zelenja, v središču je cerkev, v domovih živi okoli 500 otrok med 3. in 15. letom starosti. Večina izmed njih je

prizadetih ali imajo težave v odnosih z okoljem. Od teh jih je 250 stalno v domovih in zanje skrbijo „matere“ ali „družine“, druga polovica pa pride zjutraj in se zvečer vrača v družino. Obiskujejo tri posebne šole, ki so za prizadete posebej prilagojene (otroci so gluhonemi, z govornimi težavami, telesno prizadeti in podobno). Za starejše so možnosti, da se izučijo kakšnega poklica, glede na sposobnosti in nagnjenja vsakega izmed njih.

Za naselje skrbi 250 odraslih. To so „matere“, učitelji in učiteljice, vzgojitelji, zdravniki, psihologi in drugi. Med osebjem so tudi sestre. Za gospodarsko plat skrbi organizacija Caritas.

Vodstvo je prevzel salezijanec Karl Seiser. V prihodnosti se bo število don Boskovih učencev še povečalo. Naloga vsakega izmed njih pa je že zdaj določena: za mlade biti znamenje don Boskove ljubezni in k temu pritegniti tudi druge sodelavce, ki že delujejo v otroški vasi.

Na ugovor, da se don Bosko ni zanimal za prizadete otroke (zanje je zaživela posebna ustanova v neposredni sosesčini, „Mala hiša božje previdnosti“), so odgovarjali, da se je svetnik zanimal za revno mladino, tu pa so resnično ubogi mladi. To so otroci in mladi, ki potrebujejo veliko razumevanja in prijateljstva. Zato je to velika priložnost za salezijance in vso salezijansko družino.

OPOREČNIKI VESTI V ITALIJI

V Italiji je služenje vojaškega roka dolžnost. Od leta 1972 pa imajo mladi, ki jim vest ne dovoljuje sprejemanja orožja, možnost, da rok služijo v civilnih ustanovah, pri javnih in po dogovoru tudi pri zasebnih ustanovah. Tu so pomočniki na področju socialnega dela in drugod. Takšna služba traja 20 mesecev, medtem ko vojaški rok 12.

Med zasebnimi ustanovami, ki so bile pripravljene sprejeti takšne „vojake“ in jim ponuditi možnost dela, so bili salezijanci med prvimi, tudi zato, ker je določeno število mladih, ki nasprotujejo uporabi orožja in so pripravljeni delati za blagor skupnosti na drugih področjih, izšlo iz salezijanskih ustanov. V tem trenutku v različnih salezijanskih ustanovah, mladinskih centrih, oratorijih, poklicnih šolah in podobnih deluje okoli 400 „oporečnikov vesti“.

V zavodu Arese blizu Milana, kjer so mladi, ki so imeli opraviti s pravosodnimi organi, imajo salezijanci srednjo in poklicno šolo, v katerih je poleg 80 mladih s težavami še okoli 200 drugih iz družin v okolici. Z medsebojno pomočjo imajo gojenci s težavami v prilagajanju

okolju večje možnosti, da si pridobijo prave življenjske odnose.

Med tistimi, ki sodelujejo s salezijanci v njihovem vzgojnem delu, je tudi desetina oporečnikov. Takšno sodelovanje je za zavod značilno že vse od leta 1974, ko je prišla na delo v popoljševalnico prva skupina.

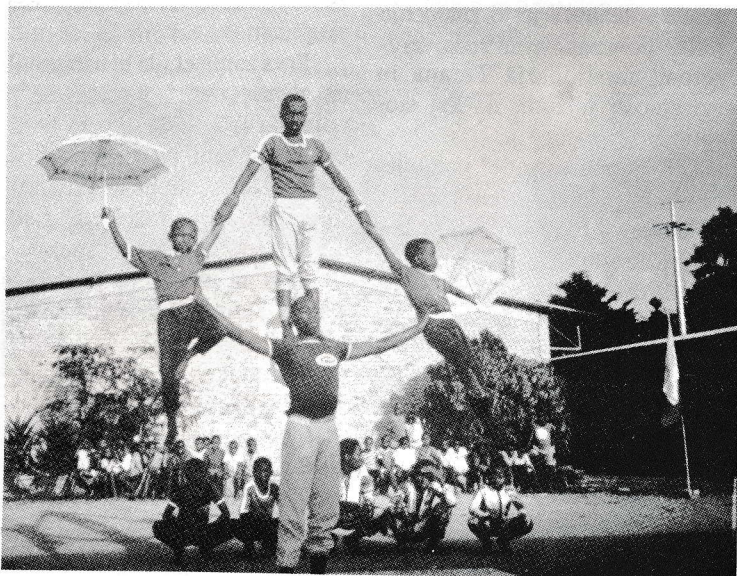
Navzočnost mladih sodelavcev je za vzgojni postopek postala skoraj nujnost, ker so mnogi oporečniki, kot bivši gojenci, že izkusili način in duha salezijanske vzgoje.

„Zdi se mi, tako pravi sedanji ravnatelj zavoda v Areseju, da imajo oporečniki v strukturi našega zavoda pomembno in točno določeno vlogo. So starejši bratje, ki imajo mesto posredovalca med vzgojiteljem salezijancem in fanti. Je pomembna vloga v času sprejemanja, ker fantje v njih ne vidijo poklicnega delavca, plačanega, da opravlja to delo, temveč človeka, ki si prizadeva samo za njihovo dobro. V družbi, kjer imajo najvišjo ceno osebni interesi, sebičnost, dobiček, pomeni nesebična odločitev velik izziv.“

ZA MLADE V RUANDI

V predmestjih Kigalija, glavnega mesta Ruande, ki šteje prek 200 tisoč prebivalcev, živi veliko mladih na ulicah. To je dežela, kjer je več kot polovica prebivalcev stara manj kot 18 let in kjer ni možnosti za delo. Mladi, ki so jih pritegnile mestne luči in upanje, da bodo hitro obogateli, so ostali praznih rok. Hitro so začele med njimi nastajati skupine, ki napadajo, ropajo in se preživljajo z nasiljem.

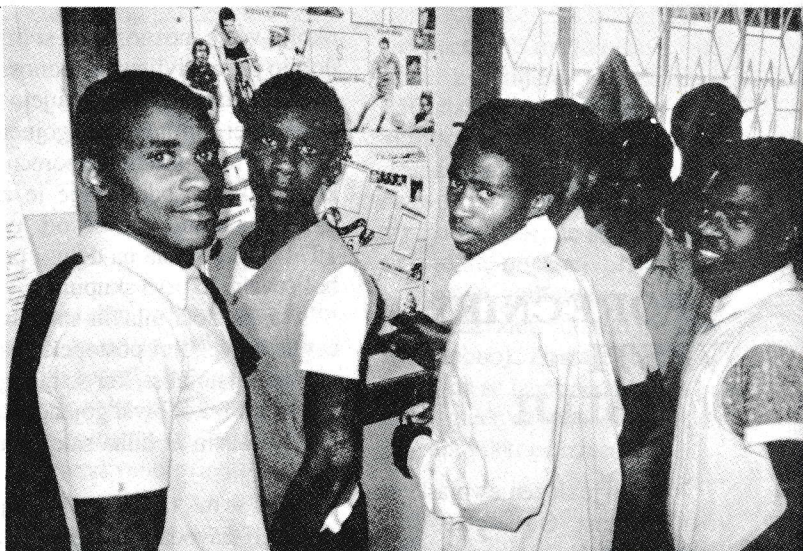
Čilski salezijanec Carlos Teran Castillo, ki že leta dela v Ru-

andi, se zanima za mestno mladino. S svojo iznajdljivostjo, znanjem glasbe, predvsem pa z velikim srcem, ki se daruje za mlade, se je povezal s skupino od njih in uspel ustvariti družino, kjer živijo v prijateljstvu, si pomagajo pri vzgojnem delu in se lahko izučijo poklica. Italijanska nevladna skupina „Prijatelji Ruande“, ki že 15 let sodeluje s salezijanci, ki delajo v tej deželi, je začela graditi poslopje, kjer bo lahko našla gostoljubnost večja skupina mladih. Trideset med njimi se jih je povežalo v glasbeno in akrobatsko skupino, ki je delo vzela zelo zares in se pomenovala „Zbor iz Gatenge“, tako se namreč imenuje predmestje, kjer živijo. V skupini so akrobati, glasbeniki in plesalci. Pripravljeni so predstaviti razgiban program, ki traja dve uri. Za mlade sodelavce je to znamenje velike povezanosti in reda, zavzetosti misijonarja Terana in vztrajnosti mladih, da kaj storijo.

„Prijatelji Ruande“ načrtujejo, da bi prihodnje leto skupina prišla tudi v Italijo in nastopala v raznih krajih. Za marsikoga bo to priložnost, da se sreča z afriško resničnostjo in spozna možnosti sodelovanja z misijonarji.

"DON BOSKOVO MESTO" V KENIJI

Za sklep don Boskovega leta je nadškof v Nairobiu, kard. Maurice Otunga, blagoslovil „don Boskovo mesto“ za mlade. Vsekakor velika pridobitev in znamenje delavnosti salezijanske skupnosti.

Prva zamisel, da bi ustanovili nekakšno „deško mesto“, se je porodila leta 1981, ko je kard. Otunga povabil prve salezijance, da bi v Kenijo prenesli dar apostolskega dela za mlade. Naslednje leto so v Nairobiu ustanovili središče za usklajevanje dela v Keniji, Tanzaniji in v Sudanu. Z velikodušno pomočjo prijateljev in dobrotnikov so postavili marijansko svetišče, ki je bilo posvečeno 24. maja 1985, na praznik Marije Pomočnice. To se je zgodilo prej, preden je zaživelo mladinsko središče.

V letu 1983 so pritegnili k

sodelovanju izkušenega irskega misijonarja, ki se je posvetil iskanju zemljišča in zbiranju sredstev, da bi zamisel o „deškem mestu“ postala resničnost. Kardinal je podaril štiri hektare zemlje v Karenu, prav blizu salezijanske župnije.

Prošnjam za pomoč so odgovorile različne dobrodelne organizacije v Belgiji, Nemčiji, Nizozemski, svojo podporo sta dali tudi kenijska vlada in mesto Nairobi. Tako je bilo mogoče začeti z delom.

Že konec leta 1985 je bilo mogoče začeti z majhnim središčem za poklicno uvajanje. Za nekaj desetih mladih so odprli delavnice za zidarje in mizarje. Naslednji dve leti sta hkrati potekali gradnja delavnic in drugih poslopij. V jeseni 1987 so sprejeli na stanovanje prvo skupino mladih, ki so bili brez doma in prepuščeni cesti.

Lani se je število gojencev v internatu povzpelo na 150, možnosti za delo pa so se odprle v avtomehanični, ključavničarski in krojaški delavnici. Nemška organizacija Adenauer je znatno podprla gradnjo domov, v kate-

rih bo prostora za 18 gojencev. Že na začetku tega leta pa so dobili vajece za strgarsko, mehanično in elektromehanično obrt. Število se je dvignilo na 280.

V odvisnosti od osrednje ustanove je nastalo več manjših, v katerih so skupine po 40 vajencev, ki se usposablajo za iste poklice.

Čeprav ima pouk pred očmi uvajanje v praktično delo, ne pozabljajo na kulturno, socialno, moralno in versko vzgojo, po zgledu vzgojitelja mladih sv. Janeza Boska.

CERKEV V INDIJI ŽIVI

Ludvik ZABRET piše: Nimam pisateljske žilice kot Jože Kramar. Zato se oglašam bolj poredko in na kratko. -Evropski misijonarji so tudi v Indiji končali delo, sedaj je vse v rokah domačinov, kar je edino prav. Mlajši so se umaknili v Evropo, starejši pa tudi čakamo, da gremo domov k Očetu. Važno je, da delajo po svojem ritmu in navadah.

V Bombayu smo don Boskovo leto zaključili 11.februarja, hkrati je bilo takrat prvo zaseda-

nje inšpektorialnega zbora, ki sem se ga udeležil tudi sam. Dne 12. februarja smo zelo slovesno obhajali rojstni dan našega živega don Boska v Bombayu, ki praznuje 80-letnico in 65-letnico dela v Indiji. Imenuje se Aurelio Maschio in prihaja iz Italije. V Indijo je prišel kot 15-letni novinec in je dokončal noviciat v Indiji. Zelo delaven in podjeten je. Po vsej Indiji so razpršene ustanove in misijoni, ki jih je on ustanovil in podprl, da so zaživele. Več let je bil inšpektorialni ekonom za vso južno Indijo. Veliko je pomagal v naseljih gobavcev in po njihovih bolnicah. Tudi sedaj je še vedno delaven in si ne privoščil počitka, kot si ga dovolijo mlajši sobratje.

S pomočjo zvestih sodelavcev, s katerimi ima tesne vezi, je lahko storil neštivilna dela ljubezni, tudi za vzgojo najbolj zapuščenih. Vsako jutro osebno deli pomoč tisočim ljudem, ki so brez vsega in potrebni njegove pomoči. Za predmestja je postal pravi mit.

Rad pravi: Delam, kar se da. Včasih je to samo krožnik riža, ki jim pomaga, da preživijo. Trudim se, da jim poskrbim za stre-

ho nad glavo, da najdejo priložnostno delo, da bolni lahko dobijo zdravniško pomoč; skratka, kar se le da na zdravstvenem ali ekonomskem področju.

V Goi smo don Boskovo leto uradno zaključili 19. februarja. Iskrena hvala in Bog vas živi! Vedno vaš

Ludvik Zabret

ŠIRJENJE DELA V SENEGALU

V Senegalu od leta 1980 delujejo španski don Boskovi sinovi. Za začetek imajo tri ustanove: St. Louis, Tambacounda in Thies.

Po obisku njihovega inšpektorja, Filiberta Rodrigueza, je bilo mogoče prebrati v španskem Salezijanskem vestniku nekaj novic. Čeprav težav ne manjka in inkulturacija ni tako hitra, kot bi si želeli, je v tem okolju mogoče čutiti navdušenje za poklic, za misijone, iskreno zadovoljstvo, da delajo za božje kraljestvo. Senegal za našo inšpektorijo pred-

Misijonar A. Maschio na slavnosti

stavlja odprta vrata za upanje in velikodušnost.

V St. Louisu že leto deluje skupina bivših gojencev, ki so izšli iz poklicne šole. Velik problem je zanje, ker ni veliko možnosti za zaposlitev. Po zaslugi dobrotnikov iz tujine lepo deluje mizarska šola. Vajenci so v domačem ozračju radi zadržujejo. V jubilejnem letu so preuredili veliko dvorano, ki je največja v mestu, kjer potekajo mladinska srečanja, predavanja, tečaji opismenjevanja in gospodinjski tečaji.

Eden od salezijancev, Rafael Castro, je župnik in škofijski referent za pastoralo, za namečak pa koordinira različna mladinska gibanja. Sicer pa vsa skupnost, vključno z misijonarji, sodeluje pri delu za mlade.

Manuel Fernandez je župnik v stolnici. Ob 60-letnici stolne cerkve je pripravil slovesnost, na kateri so se srečali cerkveni in državni predstavniki, vključno z imamom glavne mošeje, luteranskim pastorm in francoskim konzulom.

Nedavno tega se je skupina mladih udeležila v Belgiji srečanja mladih Evrope, ki delajo za mlade v tretjem svetu. Člani tega mednarodnega združenja se bodo letos udeležili srečanja v Senegalu in odprli pot za strokovno in materialno pomoč. Program za obisk je že natančno izdelan.

Jubilejno leto je bilo rodovito tudi za zavod v Thiesu. Urad-

S srečanja katehistov na Samoi

no so odprli „Don Boskov dom“, ki ga je zelo želel krajevni škof mons. Jacques Sarr. Prireditve sta se udeležila belgijski veleposlanik, od koder je prišla velika pomoč, in predstavnik Španije. V prazničnih dneh si je dom in delavnice ogledalo večje število ljudi, za mlade pa je bilo veliko športnih in drugih prireditev.

„Priznati moramo, da je don Boskova podoba globoko vstopila v srca mladih Afričanov in da ga imajo resnično radi, tako kristjani kot muslimani,“ se zaključuje poročilo.

ZANIMIVO SREČANJE NA ZAHODNI SAMOI

Avstralski salezijanci vodijo dve ustanovi v republiki Zahodna Samoa. V kraju Alafua vodijo tehnično šolo, ki je bila odprta

nedolgo tega. V mestu Moamoa pa skrbijo za malo semenišče, ki pripada škofiji Apia in katerega del je katehetska šola za odrasle in poročene katehiste. Tu je prava teološka šola za laike.

Pred nekaj meseci je v tem semenišču prišlo do zanimivega in prijetnega srečanja „poklicnih tovarišev“. Srečali so se namreč profesorji in študentje še dveh nekatoliških teoloških šol, metodistov in kongregacionalistov.

„Za nas je to bil velik dan, poroča ravnatelj semenišča. Čeprav so naši prostori v primerjavi z njihovimi zelo skromni. Čez dan smo gostili okrog 300 študentov in predavateljev. In vse se je dobro končalo. Molitev, predavanje o svetem pismu in razprava, športna srečanja in razvedrilo so pomagali ustvariti prijeteljsko razpoloženje. Upamo, da bodo dobri odnosi trajali tudi takrat, ko bodo pastori in katehisti odšli po vaseh in se srečevali tudi tam.“

POČITNICE '89

„... Ko smo ministranti imeli svoje srečanje, smo se pogovarjali tudi o tem, kje in kako bomo preživel letošnje počitnice... Preživali jih bomo zelo različno. Eni bodo šli na morje, drugi k babici, večina pa bo kar doma. Prišli pa smo tudi do sklepa, da bomo šli skupaj na kratke duhovne vaje. Upam, da bo tako lepo in koristno, kakor je bilo med zimskimi počitnicami. Pri naših sestankih smo še enkrat obdelali teme iz duhovnih vaj po knjižici, ki smo jo dobili za spomin: Jezus - pot, resnica, življenje. Veliko smo se pogovarjali o tem, kako moramo kot ministranti Jezusa še naprej iskati, ga iskreno vzljubiti in potem zanj pričevati... Ker sem nekam založil spored duhovnih vaj, vas prosim, da mi ga še enkrat pošljete, da lahko s prijatelji pravočasno načrtujemo...“ Vse želimeljske prijatelje lepo pozdravljamo,

Matej in drugi ministranti

Dragi Matej!

Tebi in tvojim prijateljem rad ustrežem. Prav je, da ste sklenili nekaj dni počitnic posvetiti duhovni poglobitvi in kulturi svojega srca... Pri letnih duhovnih vajah nas bodo spremljali trije mladi fantje, ki nam bodo konkreten zgled, kako lahko postanemo veseli kristjani. Obiskali nas bodo letošnji salezijanski novomašniki, verjetno pa tudi misijonar Jože Kramar iz Papue. Želimeljski prijatelji vas z veseljem pričakujemo.

Enodnevno srečanje za STARŠE bo v Želimljem dvakrat in sicer: 4. junija in 27. avgusta (od 9. do 17. z mašo za zaključek). Tema bo: Vzgoja za pravilno izbiro poklica. Važna tema za vse, ki imate otroke radi. Pridite!

Prijave pošljite po možnosti vsaj en teden pred začetkom.

Naslov: Ivan Turk,
Želimlje 46, 61292 IG,
tel.: 061/662-426

1. skupina	od 26. do 29. junija (za končani 8. razred)
2. skupina	od 3. do 6. julija (za končani 7. in 8. razred)
3. skupina	od 10. do 13. julija (za končani 6. in 7. razred)
4. skupina	od 17. do 20. julija (za končani 5. in 6. razred)
5. skupina	od 24. do 27. julija (za končani 6. in 7. razred)
6. skupina	od 13. do 15. julija (za končani 3., 4., 5. razred)
7. skupina	od 21. do 23. julija (za končani 3., 4., 5. razred)
8. skupina	od 27. do 30. julija (za SREDNJEŠOLCE)

Za vse skupine velja: Začetek prvega dne popoldne ob 16., zaključek zadnjega dne s kosilom.

Direktni avtobus iz Ljubljane za Želimlje pelje ob 14.30 in 15.30 (št. 16). Drugače avtobus za smer Ribnica-Kočevje (št. 19) pelje vsake pol ure. Izstopna postaja Smerjene.

*Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali.
Blagor miroljubnim, zakaj ti bodo božji otroci.*